

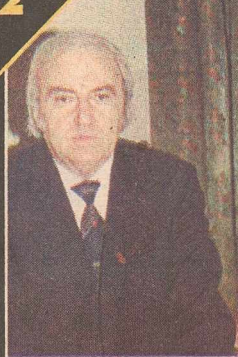
Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

7

Stare critică:
Cine îi
handicapează
pe handicapați

2

Flash:
Un ambasador
încrezător,
dl Fran Çukaj

Nr. 48 • 29 noiembrie - 5 decembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

La închiderea ediției

Mare veselie, mare !

Cei doi actori îndrăgiți, Stela Popescu și Alexandru Arșinel, vor fi totuși prezenți, de Revelion, în casele noastre, prin intermediul Televiziunii Române

Alt motiv de veselie

În curând pe tarabe

Nr. 0 al revistei TROMPA

Din cuprins: Nicu Ceaușescu intră la o mănăstire de maici • Sosesc primele ajutoare din Albania • Chenzinele încep să se dea lunar

Premiul MASINA DE SCRIS

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la
1.000.000

de lei
(pag. 12 - 13)

Reportaj:
Centrul
Bucureștiului
invadat de
forțe malefice?

(pag. 8-9)

Stop-cadru:
Necrologul leului

■ Miting de doliu la Senat

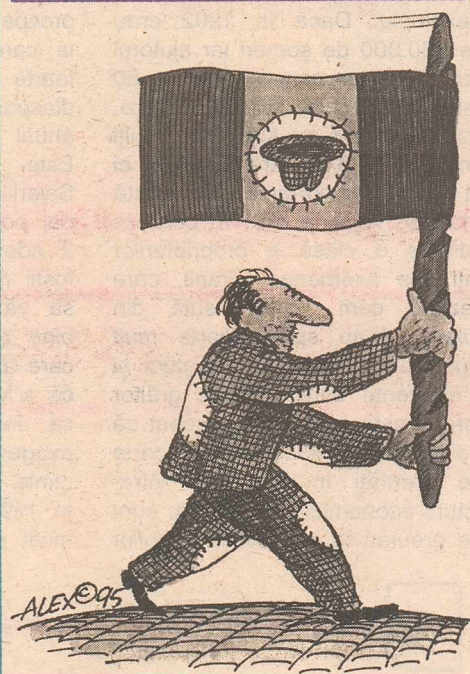
(pag. 5)

Externe:
În Iugoslavia
a izbucnit... pacea

(pag. 10)

Pe mutește...

Cine nu a cunoscut realitățile din Albania, e greu să înțeleagă schimbările de acum

■ ne-a declarat ambasadorul acestei țări
la București, dl FRAN ÇUKAJ

- Dle ambasador, se știe că țara dumneavoastră - ca una dintre fostele state comuniste din Europa - s-a angajat pe drumul tranziției spre democrație și o economie de piață, deși a avut o moștenire foarte grea. Care credeți că au fost izbânzile principale și neajunsurile esențiale înregistrate în acest scurt interval?

- Nu cu mult timp în urmă s-a publicat un buletin oficial care prezintă datele cu privire la ce a promis și ce a realizat guvernul în cei trei ani și jumătate. Una dintre principalele împliniri o constituie faptul că în Albania, unde abuzurile din timpul regimului comunist au fost foarte grave, s-a construit un stat al legii. Au fost votate peste 400 de legi, realizându-se și o adevărată reformă legislativă. Sistemul existent acum permite garantarea și funcționarea regimului parlamentar, este asigurată separația puterilor în stat, deci inclusiv o independență a justiției. Totodată, s-a realizat o transformare radicală a administrației de stat. La noi, în Albania, aproape totul este de construit sau reconstruit. Așa încât ne bucură să constatăm că avem peste 300 de publicații, că televiziunea funcționează acum 16 ore în loc de două, că s-au creat peste 100 de asociații ne-guvernamentale etc. În sfârșit, sunt multe cifre care pot fi foarte elocvente. Ele consemnează modificări foarte mari în viața poporului, pe care le poate înțelege numai cel care a cunoscut și realitatea dinainte de 1991. Să vă dau un exemplu. Dacă în 1992 erau peste 730.000 de șomeri iar ajutorul extern umanitar constituia circa 60 la sută din cheltuielile bugetare, treptat lucrurile s-au schimbat. Mulți albanezi se află în străinătate și ei trimit sume importante în valută rudelor lor. Așa că este în curs de constituire o clasă a proprietarilor privați. De asemenea țărani, care reprezintă cam 70 la sută din populație, și-au sporit foarte mult producția. Dar, desigur, mai sunt și alte elemente care vorbesc grăitor despre aceste schimbări. Evident că nu este totul perfect, sunt foarte multe greutăți în refacerea infrastructurii economice. Bunăoară, sunt multe greutăți în asigurarea nevoilor

de energie electrică și de apă, întrucât rețelele vechi sunt de foarte slabă calitate. Dar și în aceste cazuri primim multe ajutoare din partea unor țări dezvoltate din Europa. Știm că nu se poate face totul dintr-o dată și că vor mai fi greutăți.

- Am citit în presa occidentală că în Albania are loc un proces de polarizare economică: un grup restrâns de persoane se îmbogățește, iar masa mare a populației este săracă. Credeți că acest proces ar putea fi cauza unei instabilități politice?

- Nu este ade-

bilizări profunde. Acum Albania nu se mai poate întoarce înapoi.

- Soluționarea crizei din ex-Iugoslavia credeți că ar putea fi un factor de largire a încrederii și colaborării dintre statele din Balcani?

- Avem tot dreptul să sperăm în așa ceva. Înțelegerea dintre șefii de stat din Croația, Bosnia și Serbia este un semnal clar în acest sens. Sunt sigur că pacea va fi însoțită

Un ambasador încercător

Dl Fran Çukaj ambasadorul Albaniei la București, cunoaște de multă vreme realitățile din România, întrucât și-a făcut studiile de biologie în țara noastră. Ostracizat la revenirea în țară și pus la index de conducerea comunistă de la Tirana, după revoluția care s-a produs în țara sa, a fost numit ambasador la București. Vorbește cu un anumit dramatism în glas despre realitățile pe care le-a trăit și este încercător în destinul țării sale în viitor. Știe și domnia sa că "Roma nu s-a construit într-o singură zi" și că, prin urmare, transformările dintr-o țară nu se fac bătând din palme.

de colaborare și întărirea încrederii în această regiune.

- Dle ambasador, relațiile dintre țările noastre sunt tradițional bune, prietenești. Se pare însă că la ora actuală nu au fost epuizate toate posibilitățile pentru dezvoltarea acestei cooperări. Împărtașiți această părere?

- De ambele părți, la nivelul cel mai înalt, s-a apreciat că relațiile dintre România și Albania sunt cele mai bune din toate timpurile. Vizitele efectuate - la cele mai diverse niveluri - documentele semnate demonstrează acest lucru. Impresia mea este că se poate face mai mult pentru intensificarea relațiilor economice. Sunt însă și lucruri bune, cum ar fi bunăoară faptul că în România la ora actuală se află peste 400 de studenți albanezi sau că în aceste zile a început transportul unei cantități de 30.000 tone grâu către Albania. Dar, așa cum se spune, este întotdeauna loc pentru mai bine.

În încheiere aș vrea să vă rog să-mi permiteți să transmit cele mai bune urări poporului român cu prilejul apropiatei sărbători naționale.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Pășarin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40 223.15.12,
223.15.37, 223.15.44, cu interloarele din paranteze

Fax: 222.62.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zarojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,
Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),
Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂȘARIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Pășarin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chitulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,
Maria Călin, Nicoleta Burtea, Eugen Mațotă, Cezar

Munteanu, Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,
Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban
PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,
Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;
Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin

Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: DMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Cecenia și petrolul

Eu, ca și mulți alții, mă dau de ceasul morții în legătură cu ce se petrece în Cecenia, îi țin pumnii lui Dudaev ca nu cumva să fie prins de ruși sau să fie victima unui atentat, a unui act de trădare, scriu în favoarea lui, îi admir curajul, răsfoiesc ziarele ca să aflu știri despre acest mare erou de azi al omenirii, urmăresc cu febrilitate la televizor orice veste despre țara pe care o visează, împreună cu tovarășii săi de luptă, fără nici o cizmă cotropitoare, constat eforturile slabe pe care le întreprind democrațiile occidentale în legătură cu situația din acea parte a lumii, mă întreb, sfâșiat lăuntric, ce oare se petrece în cancelariile unde se proclamă sus și tare că știrbirea drepturilor omului este inacceptabilă pentru ele, în acest asfințit de mileniu, și iată că descopăr în revista "Cuvîntul" nr.10, un articol semnat de Ioan Buduca, **Zonele de influență ale petrolului**, care spune răspicat:

*Unde este punctul din care lucrurile se văd clar? Puțină lume din presa mondială știe povestea petrolului din Baku, ori, dacă există cunoscători ai acestui subiect, trebuie să tragem concluzia că ei sunt înțeleși să tacă. În SUA, pe la începutul anilor '70, a fost publicată o carte intitulată **Petrolul**. Acolo este expusă povestea re-*

zervelor petroliere din zona Baku. Acest punct strategic face parte din Azerbaidjan. Într-o seară, chiar și TVR a prezentat o hartă strategică a petrolului din Baku. O hartă care arăta conducta petrolieră ce pleacă din Baku și trece prin Groznii, capitala republicii secesioniste Cecenia.

Rezervele petroliere din zona Baku sunt atât de mari - în comparație cu restul rezervelor exploatabile ale lumii -, încât ele sunt strategice pentru întreg viitorul imediat al omenirii.

Devine clar pentru oricine, iată, de ce republica secesionistă Cecenia trebuia înfrântă cu orice preț: conducta ce trece prin Groznii are o valoare supra-strategică pentru toți investitorii angajați în dezvoltarea exploatareilor petroliere din zonă Baku. Cine sunt acești investitori? Sunt 12 mari consorții internaționale, cu capital mixt, majoritarmente american. Rușii au 10% din capitalul ce se derulează în această afacere, considerată de agențiile de presă drept "Afacerea secolului". Le-ar fi convenit americanilor o republică cecenă independentă?

Citesc articolul, îl recitesc, și dacă așa stau lucrurile, tot ce mi se întâmplă, tot ce ni se întâmplă, mi se pare o imensă batjocură la adresa idealurilor pe care le avem.

REZUMAT

● George Danielescu demisionează din funcția de vicepreședinte PNL, urmând să preia conducerea unei

noi bănci.

● România se califică la Euro '96.

● RENEL anunță intenția de a se transforma în companie publică. Ceva ne face să credem că asta nu va însemna ieftinirea kilowattului.

● Conform proiectului Legii regimului actelor de stare civilă, părinții nu vor mai putea să dea orice nume copiilor.

● Doi tineri evrei profanează mormântul lui Yitzhak Rabin.

● Eugenia Moldoveanu e numită secretar de stat în Ministerul Culturii.

Nimic despre scandalul financiar de la Operă.

● Mircea Chioștec trece de la PDSR la PSM. Marele fluviu își adună apele înainte de campania electorală.

● Gheorghe Funar îi

sugerează lui Ion Iliescu să-și implice soția în politică.

● Roh Tae-Woo, ex-președinte al Coreei de Sud, este arestat sub învinuirea de corupție.

● Toate instanțele judecătorești din Brașov sunt recuzate din cauza neasigurării inamovibilității.

● Tot mai mare aglomerație în gruparea „Un viitor pentru România”. Mai greu e cu prezentul.

● Congresmenii americani nu mai au voie să primească daruri. Cine are urechi de auzit?

● Un revelion în Grecia este mai ieftin decât unul la Predeal. Normal, ei n-au sarmale.

● Gh. Funar declară neconstituțională eventuala candi-

zarea unei Convenții Extraordinare, care să aleagă alt președinte, și îi acuză în termeni duri pe Gavra și Funar. Ulterior,

anunță înființarea altui partid.

● Ex-comunistul Aleksander Kwasniewski câștigă alegerile prezidențiale din Polonia.

● Noi scumpiri: ouă, cafea, șampanie, televizoare.

● PNL - Câmpeanu lansează o ofertă de alianță către PUNR, PAC și PL '93.

● Conform „Evenimentului zilei”, Petru Crișan e implicat în conducerea a 21 de firme comerciale. Normal, doar e ministrul comerțului.

● Acordul de pace de la Dayton pune capăt războiului din fosta Iugoslavie. Era și timpul.

● Dezbaterile din senat a prăbușirii leului se termină în coadă de pește, fără explicații credibile și fără a se întrezări vremuri mai bune.

(T.C.Z.)

Premieră în Senat

Se strâng semnături pentru modificarea Constituției!

O inițiativă interesantă este pe cale de a se derula în **Senatul** României. Nu cu mult timp în urmă, parlamentarul PDAR Ioan Coja a încercat deschiderea unei căi pentru promovarea unui proiect de lege privind controlul asupra averilor. Intenția, de altfel bine argumentată, s-a izbit însă de o prevedere constituțională care stipulează că acestea se presupun a fi licite. Prin urmare, proiectul senatorului PDAR pornește de la premisa că unele averi au fost acumulate pe căi nelegale, principiu în contradicție flagrantă cu legea fundamentală a țării. Acest conflict între demersul unui parlamentar și Constituție este însă pe cale de a genera o premieră în politica românească. Ioan Coja nu s-a mulțumit cu această simplă și dezarmantă constatare și a deschis o listă de semnături pentru modificarea Constituției României. Până acum și-au dat acordul un număr de 40 de senatori, atât din opoziție, cât și din partidele ce asigură majoritatea parlamentară. Unul dintre susținătorii acestui demers este parlamentarul

PNL Emil Tocaci: „Noi dezavuăm extremismul, dar suntem extremiști pentru că ne silim să asigurăm, ca antipod al totalitarismului, haosul. De această reacție profită escrocii. Noi acceptăm noțiunea de bani negri, ceea ce presupune obligativitatea controlului asupra unor averi. Selecția socială corectă este cea care face prosperă economia de piață. Dacă lăsăm escrocii, care au profitat de conjunctură, să-și facă jocurile, minimalizăm efectul benefic al economiei de piață”. Nu știm în ce măsură argumentele senatorului liberal au convins plenul Senatului. Este de asemenea interesant de văzut dacă inițiativa de modificare a Constituției are vreo șansă să se materializeze, căci n-ar fi pentru prima oară când unii senatori semnează într-o susținere a unui demers pentru ca la vot să se răzgândească. Poate că apropierea campaniei electorale va fi elementul care va transforma de această dată demersul cu pricina în succes.

RADU IOANID ■

Evenimente mari, evenimente mici

datură a lui Ion Iliescu.

● Explozie la Ambasada Egiptului din Islamabad (Pakistan): 15 morți, crater de 2,5 m adâncime și 4 m diametru. Atentatul e revendicat de o organizație islamistă.

● La Convenția Națională, în PUNR se conturează „aripa Suian”. Ulterior realegerii ca președinte a lui Gh. Funar, Viorel Sălăgean cere organi-

Ne rămân singurătatea și sărăcia

Dispariția lui Corneliu Coposu reprezintă, cred eu, dispariția ultimului susținător din PNȚCD (convins și nu de circumstanță) al monarhiei, în general, și al Regelui Mihai, în special. Ba, aș îndrăzni să spun că o dată cu moartea lui Corneliu Coposu a murit și ideea alternativei monarhiei constituționale în rândul Opoziției (mă refer bineînțeles la liderii politici din opoziție și nu la electorat).

Delimitarea discretă a liderilor țărăniști de familia regală a fost sesizată, poate, doar de postul de televiziune Pro TV, care, la obșnuitul buletin de știri, a anunțat că, la plecarea din România, Regina Ana și Prințesa Margareta nu au fost conduse la aeroport decât de studenți! De altfel, nici nu ar fi singurul gest căruia, în condiții speciale, îi poți găsi scuze jenate sau mai bine spus jenante. Să nu uităm că, la 7 octombrie 1994, când Regele Mihai a fost întors din drum pe Aeroportul Otopeni, nu liderii țărăniști au fost prezenți acolo pentru a lupta împotriva purtării mitocănești a actualei Puteri față de rege (cu excepția senatorilor Ticu Dumitrescu și Șerban Săndulescu, veniți „ca simpli cetățeni”) ci Dinu Patriciu, liderul PL '93, care nu este atât de regalist în convingeri, încât să susțină o monarhie constituțională. Semnificativ este că la acea vreme Corneliu Coposu se afla în Germania la tratament, ceea ce se pare că a diminuat atunci curentul monarhic în PNȚCD. Acum Coposu nu mai este și monarhismul diminuat va fi probabil eliminat discret, cu „politețe”. Nici nu putem spune că nu este de înțeles, dacă ne gândim că 1996 este an electoral și că trebuie câștigate alegerile (deși nu așa vor veni la putere, dacă vor veni, cei din Opoziție). Dar diminuarea susținerii monarhiei și a Regelui Mihai, de către PNȚCD, ar însemna devierea de la politica lui Corneliu Coposu, în condițiile în care, iată, liderii țărăniști au afirmat că partidul nu-și va schimba linia politică impusă de marele dispărut.

Cert este că până la Congresul PNȚCD din ianuarie '96, în partidul lui Maniu, Mihalache și Coposu se vor desfășura lupte grele pentru preluarea puterii, iar linia partidului va fi păstrată sau va fi schimbată și în funcție de cine va accede la conducere. Sunt desigur în PNȚCD care s-au săturat de intransigența morală imprimată de Corneliu Coposu și care doresc să găsească un compromis pentru a ajunge la guvernare. Desigur că nu este de condamnat o astfel de poziție, dar cred că trebuie să știi când să faci compromisul, cu cine să-l faci, în ce condiții și mai ales de ce să-l faci.

Moartea liderului țărănist a determinat abjecta înghesuială a celor care l-au înjurat și jignit timp de șase ani, ca să-și manifeste, acum, „admirația” pe care n-au avut-o pentru Coposu atâta vreme cât acesta era în viață. Corul oportuniștilor fără cel mai mic pic de rușine este format de către Bărlădeanu, Brucan, Verdeț, Surdu, Păunescu, Vadim Tudor și... cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă, Zămbitor Iliescu. Dar de ce să ne mai mirăm când, într-un editorial închinat memoriei lui Corneliu Coposu, Ion Cristoiu își exprimă neînțelegerea pentru cei care nu au fost de acord cu falsa tristețe a președintelui, ba, mai mult, își exprimă și admirația pentru articolul lui Adrian Păunescu în Vremea, dedicat, culmea insolentei, seniorului politicii românești?! Și asta, după ce cu o zi mai înainte același Ion Cristoiu îl condamna pe același poet și senator a cărui limbă este mult prea încărcată!

S-a spus despre liderul țărănist că a reprezentat normalitatea în politica românească postdecembristă. De fapt, pentru vremurile noastre, Corneliu Coposu a reprezentat anormalitatea politicii românești. Adevărul și cinstea nu sunt atributele politicianilor noștri.

De aceea, murind, Corneliu Coposu ne-a lăsat săraci și singuri.

RĂZVAN BUTARU ■

Rușine să vă fie!

Când a fost sincer Ion Iliescu?

13 noiembrie 1995

Sub titlul „Președintele Ion Iliescu îl omagiază pe omul politic Corneliu Coposu”, cotidianul guvernamental Vocea României publica pe prima pagină condoleanțele pe care șeful de la Cotroceni le transmitea familiei îndoliată. Spicuim din textul prezidențial: „Am primit cu mare durere vestea dispariției dintre noi a lui Corneliu Coposu, președintele PNȚCD, personalitate de primă importanță a vieții noastre politice, care a contribuit în mod esențial la reorganizarea unui partid cu îndelungate tradiții în România (...). Deși, după 1989, ne-am aflat deseori pe poziții diferite, am apreciat și respectat opiniile sale, eforturile comune pentru depășirea unor momente tensionate,

pentru promovarea dialogului, atât de necesar astăzi, când viața politică este îndeobște sfâșiată de dispute și adversități (...).”

Septembrie 1992 - campanie electorală

Cuvintele de mai jos aparțin aceluiași Ion Iliescu:

„Ați văzut ce a scris (sic!) dl Coposu în interviul dat într-o publicație poloneză, preluat de ziarul Libertatea?”

Că are liste negre deja făcute. Acum doi ani de zile, dl Braia vorbea de trei milioane de comuniști pe care urma să-i lichideze. Dl Rațiu a fost mai modest, se referă la două până la trei sute de mii...

Acum dl Coposu se referă la 2000-3000”.

Tot atunci Ion Iliescu spunea în fața locuitorilor dezinformați ai satelor că „Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului (LADO) a fost înființată de - Corneliu Coposu”!

Abjecta fățarnicie

Spicuim din „Comunicatul PRM la trecerea în veșnicie a senatorului Corneliu Coposu, președintele PNȚCD”:

„PRM deplânge dispariția, după o

lungă și grea suferință, a celui ce a fost senatorul Corneliu Coposu (...). Ne-a unit un incontestabil numitor comun: dragostea adâncă pe care am nutrit-o atât noi cât și Corneliu Coposu, de vreme îndelungată, față de acel gigant al Istoriei Naționale, care a fost unul dintre artizanii României Mari, Iuliu Maniu (...).

Fie ca și din această moarte clasa noastră politică să înțeleagă adevărul că o

adversitate de idei și de doctrine nu trebuie împinsă până la patimi absurde, fiindcă iată cât de trecători suntem (...).”

Reproducem acum câteva pasaje, epitețe și expresii pe care revista România

Mare, condusă de C.V.T., le adresa aceluiași Corneliu Coposu: „fantom boy”; „Nu se mai dădea plecat

calomnie: a vorbi pe cineva de rău; a spune lucruri neadevărate despre cineva, a discredita pe cineva în onoarea sau reputația sa.

dezinformare: a informa greșit; a informa intenționat greșit.

a jigni: a atinge pe cineva în onoarea sa, în demnitatea sa; a aduce un prejudiciu.

(Dicționar Explicativ al Limbii Române).

pungașul”; „Îi plăcea la nebunie cum ciripea Securității între 1947 și 1990”; „Bietul moșneag, după ce a driblat-o puțin pe doamna cu coasa, a nimerit între ziaristi cu cleștele”; „întoarcerea ayatolahului țărănist”. (România Mare, nr. 229, pag. 2).

P.S. Insulta și calomnia sunt pedepsite de Codul Penal. Ion Iliescu este șeful statului, iar Vadim Tudor - senator. Se putea oare mai rău decât atât?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Necrologul leului

Miting de doliu la Senat

■ Groparul Văcăroiu a aburit asistența

Deprecierea cursului leului a generat discuții pe această temă în Senatul României. Cu alte prilejuri, asemenea dezbateri ce presupun confruntarea dintre majoritatea care guvernează și Opoziție s-ar fi desfășurat într-o atmosferă tensionată. Acum însă ambele tabere au dat dovadă de un calm deosebit. De aceea și concluziile pe care noi le-am tras sunt mult mai consistente. Ce-i drept, nu putem ști cu ce impresie s-au ales parlamentarii. Nicolae Văcăroiu a șters-o englezește imediat după „magistrala” sa cuvântare. Au rămas să dea socoteală guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, și ministrul finanțelor, Florin Georgescu.

Se cuvine deci să prezentăm și să analizăm câteva dintre argumentele primului-ministru.

● „Deficitul net de 380 milioane dolari nu înseamnă nimic pentru o economie ca a României, chiar la nivelul actual” - spunea Nicolae Văcăroiu. Dar tot domnia sa recunoaște că acest deficit nu este în întregime acoperit de finanțarea externă.

● În opinia primului-ministru, căderea leului a fost generată de creșterea spectaculoasă a importurilor de bunuri de consum, uz casnic și folosință îndelungată. „Sunt importate o gamă de produse în care România avea tradiție” - spunea Nicolae Văcăroiu. Din exprimarea domniei sale se deduce clar că acum nu mai are tradiție. Pentru a impresiona asistența, premierul ne oferă și cifre: s-a importat în valoare de 80 milioane dolari încălțăminte, în valoare de 70 milioane

dolari confecții și în valoare de 60 milioane dolari... banane. Și chiar dacă la banane n-am avut tradiție, tradiționalul comportament al dlui Văcăroiu, atunci când este pus să dea socoteală, s-a manifestat plenar, și cu această ocazie. Domnia sa vorbește acuzator de importuri, dar nu s-a referit deloc la cauzele care le-au generat. Este de presupus că cei care realizează aceste importuri au un profit. Adică marfa lor se vinde, ceea ce înseamnă că are căutare, că piața o cere. De ce nu este în stare producția internă să acopere acest necesar, locatarul de la Palatul Victoria ezită să ne spună, pentru că ar trebui să se refere la responsabilitățile ce-i revin în legătură cu bunul mers al economiei naționale.

● În opinia primului-ministru, vinovate de dezastrul leului se fac și casele de schimb valutar. „Piața neagră a caselor de

schimb” a fost o sintagma des folosită de Nicolae Văcăroiu cu acest prilej. Ceea ce uită să spună dl Văcăroiu este că aceste case de schimb au o pondere de 10% pe piața valutară. „A spune că sub 10% din piața valutară poate conduce la deteriorarea leului este un nonsens economic sau o glumă. Sau leul e atât de slab încât dacă câteva case de schimb fac speculații, moneda cadet!” - remarcă senatorul PNȚCD Radu Vasile.

● Tot Nicolae Văcăroiu se laudă că datoria externă efectiv trasă de guvern este de doar 3,6 miliarde dolari. Nu suflă însă un cuvânt despre creditele garantate de stat care în orice economie se adaugă la aceeași datorie. Rezultă deci 5,3 miliarde dolari. Una peste alta, dezbaterile cu pricina ne-a arătat încă o dată în plus cât preț se poate pune pe afirmațiile celor ce ne conduc.

Să auzi și să nu crezi

Un gropar fericit

● „Creșterea economică a României e prea ridicată comparativ cu ceea ce s-a înregistrat în jur” - așa justifică Văcăroiu deprecierea leului!

● Toate aceste boutique-uri care există în România nu prea mor (din ciclul: regretele unui prim-ministru)

● Îmi cer scuze că n-am la mine câteva date statistice ca să vă arăt care e evoluția importului de mărfuri (tot Văcăroiu)

● Tot primul-ministru deplângea faptul că nu avem încă o lege a contractelor între părți. Întrebat fiind: „De ce nu o avem”, răspunsul a fost pe măsura capacităților celui care ocupă înalta funcție de la Palatul Victoria: „Pentru că trebuie s-o facem!”

După aproape două ore de dezbateri, doriți să mai spele câte ceva din păcatele guvernării, senatorul PDSR Vasile Văcaru se întreba retoric: „Ce înțeleg alegătorii din ceea ce aud?” Să fim oare chiar atât de tâmpiți, stimabile?

„Din surse sigure aflăm că acum se modifică datele statistice privind evoluția economico-socială din anii 1991 și 1992 astfel încât baza de comparație pentru istorice realizări ale guvernului Văcăroiu să fie cât mai redusă” - atrăgea atenția senatorul PD Cristian Dumitrescu. Domnia sa făcea trimitere la povestea unui președinte de CAP care „se lauda că a pornit de la zero și a ajuns la dublu”.

În ajutorul onor Guvernului României a sărit și senatorul (evident PDSR) Nicolae Senciuc. Ne-a „vorbit” de „împliniri” cabinetului și a făcut trimiteri la proverbe: „Înțelepciunea poporului nostru spune că la pomul lăudat... Nu, pardon! La pomul cu roade se aruncă cu pietre.” Deși a vorbit mult, mare lucru nu am înțeles pentru că omul este, așa..., ceva mai special. Până și stenografa Senatului s-a oprit din lucru când vorbea cel din fotografie.

Florin Georgescu, ministrul finanțelor, supranumit de un cotidian de mare tiraj „Fantele”, este autorul fițelor cu Bugetul de Stat.

În decursul anilor, Bugetul de Stat a trecut prin fel de fel de perieții. Ba nu era depus la Parlament în termenul prevăzut de lege, ba se modificau anexele acestuia într-o asemenea manieră încât curioșii să nu-și dea seama de paguba imensă subvenționată de executiv.

Și în acest an cu Bugetul de Stat se întâmplă lucruri ciudate. Acesta a venit în Senat fără... anexa, deși guvernul era obligat să asigure accesul fiecărui parlamentar la aceste informații! Așadar, absurdul continuă într-un ritm debordant. (R.I.)

Reportaj cu o capră legată de "Coloana infinitului"

■ sau despre ce se întâmplă când legile se bat cap în cap

Un badea Gheorghe, de prin Ardeal, îmi spunea, mai în vară, că "ăștia cu Parlamentul ar cam trebui s-o lase mai moale cu legile și să pună osul la treabă. Că atâtea legi ce le tot fac, de musai c-o să se încalece unele peste altele și nu ne-or folosi la nimic". Atunci mi-a cam venit a zâmbi, azi îmi cam vine a zice că badea Gheorghe avea dreptate. Legile au început să se cam încalece. La Târgu Jiu, lângă "Coloana infinitului", există o bucată de pământ cu doi proprietari: frații Antonescu (după Legea fondului funciar, cel puțin) și primăria orașului (după Legea 127/1992, conform căreia terenul amintit face parte din mediul ambiant și de protecție al unui bun de utilitate publică și de interes național).

I-au scos și dinții, că erau din aur!

Tatăl fraților Antonescu, Ilie Dumitriu Antonescu, a fost negustor. În 1946, autoritățile vremii i-au închis vâdul comercial, fără prea multe explicații. În 1950 a fost omorât de comuniști, la drumul mare, pe motiv că era chiabur și suspect de "activități subversive". Ilie Antonescu "și-a trădat" țara cu căruța. Era în noiembrie și omul își strângea fânul de pe câmp. Gospodăria lui, din comuna Berbești, județul Vâlcea, încă nu fusese călcată în picioare. Cei de la sfatul popular i-au ținut calea și l-au înghesuit, cu căruța, în curte. Cică au zis ei că în fân e

zis să plece, că s-au săturat de el! Pe întineric și pe drumurile desfundate, cu noroi și gropi, caii de-abia mai trăgeau. Primarul comunei, Petre Drăghici, însoțit de un alt "activist al groazei", s-a pus pe urmele lui Ilie Antonescu. Spre ieșirea din Berbești, cei doi l-au omorât pe "dușmanul de clasă". L-au zdrobit capul, cu un mai de lemn, ca la șarpe. Apoi i-au scos dantura, că doar era din aur. După înmormântare, familia Antonescu a deschis proces de crimă. Căzul s-a judecat la Horezu-Vâlcea și la Craiova (deși s-a făcut recurs la București). Primarul Petre Drăghici a fost condamnat la trei ani de închisoare și amendat cu 5.000 lei, doar pentru că a urmărit victima. Deși a avut zeci de martori, familia Antonescu nu a putut dovedi omorul.

În 18 ianuarie 1955, notarul George Oscar Popescu a legalizat un proces-verbal cu toată moștenirea familiei Antonescu. Poziția 5 se referă la terenul aflat acum în zona de protecție a „Coloanei infinitului”: „Una bucată de pământ în suprafață totală de aproximativ 3800 mp, situată în orașul Târgu Jiu, strada Tudor Vladimirescu, peste drum de casele defunctului...” Acest teren a fost luat de primăria orașului

postrevoluționare și au crezut că, uite, dom'le, a venit și vremea să avem dreptatea în buzunar. Drept urmare, în baza documentelor de la Arhivele Statului, au deschis proces de moștenire. Prin sentința civilă nr. 6802/6.09.1994, Primăria Târgu Jiu era obligată să restituie terenul amintit proprietarilor de drept: "...obligă părțile să lase în deplină proprietate și liniștită posesie reclamațiilor o suprafață de teren de 3485 mp, cu dimensiunile..." Primăria Târgu Jiu nu s-a prezentat la proces și nu și-a exercitat dreptul la apel. Astfel că, din 16 noiembrie 1994, sentința a rămas definitivă. Deci frații Antonescu au de-acum act de proprietate pentru pământul de lângă "Coloana infinitului". Au plătit impozit, s-au uitat ce batjocorit este terenul, da' mai mult nu au voie să se bage.

Hăulitul și miliardul

Prin adresa nr.324/18.05.1995, Complexul Național Constantin Brâncuși din Târgu Jiu îi înștiințează pe frații Antonescu că terenul deținut

de ei, cu acte în regulă, nu-i vorbă, face parte din mediul ambiant și de protecție al

"Coloanei infinitului", declarată bun de utilitate publică și de interes național. Terenul va fi expropriat pentru utilitate publică, tot cu acte în regulă, și plătit proprietarilor, pe bază de negocieri. Așa că frații Antonescu s-au îmbrăcat frumos și au mers la "negocieri" cu

directorul general al complexului Brâncuși, doctor Ion Mocioi - și senator PRM, cu voia dumneavoastră. Dom' senator i-a luat frumos, că așa a fost să fie, că terenul ăsta are doi proprietari, "adică Statul și dumneavoastră", dar trebuie să înțelegem... Mă rog, una peste alta frații Antonescu au priceput că terenul este al lor după lege, da' nu au voie să facă nimic pe acolo. N-au decât să-și vândă moștenirea, de voie, de nevoie, Complexului Brâncuși. Și dacă ar fi așa tot s-ar chema că-i bine. Numai că frații Antonescu au altă părere: "Pe ăștia îi doare direct în cot de Brâncuși, ei vor doar să pună mâna pe teren, că e bun. Dacă i-ar fi interesat Complexul Brâncuși, n-ar fi trântit acolo un WC mai mare

decât «Coloana infinitului», plin de mizerii și n-ar fi dat autorizație de funcționare pentru o bodegă în care se adună țiganii, la băut și hăulit".

Negocierea prețului pentru terenul de lângă "Coloana infinitului" nu a fost prea lungă. Frații Antonescu au cerut nici mai mult, nici mai puțin decât 1.045.500.000 lei. "Cumpărătorii", de la senator până la primar și mai departe, au rămas cu gurile căscate. N-au mai putut decât să spună că trebuie să-și consulte forurile superioare, că ăsta e preț, nu glumă. Și din luna mai se tot consultă, frații Antonescu nu au primit nici un răspuns. Așa că stau și se uită la terenul lor, cu legea în buzunar, fără să se poată atinge de vreun fir de iarbă. Culmea este că, în urmă cu vreo lună, proprietarii au fost amenințați cu o amendă drastică, pe motiv că terenul arată jalnic, plin de gunoaie. Inginerul Feroiu, trimis al Primăriei, le-a spus fraților

Terenul de lângă "Coloana infinitului", cu doi stăpâni, arată cam așa: un rest de parcare, cu gropi și buruieni, un WC public, dărăpănat, pe post de groapă de gunoi și cu pereții mazăgăliți cu obscenități, o bombă numită "Bufetul Coloana infinitului", cu băuturi proaste și scandal cât cuprinde. Din peisaj mai fac parte porci, curci, câini și alte găște. Localnicii spun că astă-vară cineva și-a legat capra chiar de "Coloana infinitului", ca să pască în voie. Joia, de la orele 11.30, pe terenul amintit este târg de țigani și de cai. Rozalia Malageac, proprietara bufetului, o țigancă spurcată la vorbă, i-a amenințat pe frații Antonescu, de mai multe ori, când cu moarte subită, când cu un foc pe casă, de le pierd tot neamul. Că asta-i bună, după ce și-a făcut ea bufet s-o bată unii la cap, cu proprietatea!

Antonescu să facă și curățenie de vreme ce sunt proprietari. Că nu-i frumos ca lângă "Coloana infinitului" să duhnească WC-ul și să scurme porcii prin grămezile de gunoi.

LILIANA PETRUȘ ■

Soții Antonescu și casa construită de ei

Târgu Jiu, în 1965, pe motiv că este numai bun de un parc pentru copii. După vreo zece ani, în locul cu pricina au apărut o parcare și un WC, făcute la mare mântuială.

E al tău, da' nu ai voie!

Frații Vasile și Mitu Antonescu locuiesc în casa părintească ridicată în 1898, în Târgu Jiu, strada Tudor Vladimirescu nr. 25. Amândoi sunt pensionari și trăiesc cel puțin modest. Primul a fost șofer pe mașini mari, la ISAIA, iar al doilea s-a pensionat ca tehnician ITA. Ei spun că s-au bucurat de legile

Fraților Antonescu li s-a zis și că ar fi frumos să doneze acest teren în cinstea lui Brâncuși. Or să fie dați în ziare, cu poze, toată țara o să știe ce gest frumos au făcut ei. La o astfel de idee proprietarii s-au chiar înfuriat. "Adică noi să facem un cadou Statului, după ce am fost persecutați, ani în șir, pe motiv că tata era chiabur. Ne trezea Securitatea, în miez de noapte, la armată n-am avut loc decât în mină, ne-au pus cote și de lapte, deși n-aveam nici o capră măcar. Adică ăștia chiar ne cred proști? Ce, memoria lui Brâncuși îi doare pe ei de vreme ce în jurul «Coloanei infinitului» e o țigănie și o groapă de gunoi?"

ascunsă băutură. L-au ținut acolo, până să se întunece, fără ca cineva să caute în carul cu fân. Apoi i-au

s-au bucurat de legile

Revine epoca de aur

În România, handicapații nu au existat oficial sub regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej sau Ceaușescu. În Dicționarul Enciclopedic Român din 1964 nu apar cuvintele handicap, handicapat. Abia în 1975, Dicționarul Explicativ al Limbii Române recunoaște de o manieră „sportivă” pe unul dintre ele: „handicap, handicapi, s.n. 1. Avantaj acordat unui concurent mai slab. Totalitatea punctelor prin care o echipă a fost pusă în inferioritate de echipa adversă. 2. Fig. Greutate, piedică intervenită în munca cuiva”. Lăsând vorba la o parte, persoanele handicapate au trecut prin școli speciale, și-au purtat crucea de pe o zi pe alta și imediat după decembrie '89 au fost protagoniștii unui boom mediatic. Protagonisti e un fel de a spune, pentru că au fost alături de copiii bolnavi de SIDA mai mult figuranți care au adus României munți de ajutoare și bani din străinătate. Cu ce s-au ales ei în aproape șase ani de „tânără și firavă democrație”, ca să folosim o sintagmă diplomatică la modă, ce i-a apucat în ultimul timp de protestează și de ce ajung să-și caute dreptatea prin tribunale rămâne de văzut în cele ce urmează.

Puțină istorie

Primii doi, trei ani ai noului regim de la București au adus pentru persoanele handicapate recunoașterea oficială a statutului lor, înființarea Secretariatului de Stat pentru Handicapați și două legi organice: Legea 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate și Legea 57/92 privind încadrarea lor în muncă. Prima lege i-a transformat brusc în persoane invadate, datorită scutirii de impozit, astfel că medici, funcționari din administrația de stat sau chiar demnitari, care nu aveau certificat de revoluționar, s-au grăbit să își scoată certificat de handicapat. Cea de-a doua, fiind ignorată, face ca handicapații să îngroașe rândurile șomerilor.

În următorii ani, s-a auzit tot mai des că handicapații strică „imaginea României în lume” și că vinovată de această stricăciune este presa: cea străină și „o anumită parte” a celei din țară. La fel de des am auzit vorbind că „perioada de tranziție e dublată de o puternică componentă de protecție socială”.

Despre handicapați a început să se vorbească din ce în ce mai puțin, până când uitarea i-a acoperit. În atenția fiecăruia, locul lor a fost luat de cerșetorii și copiii care cântă prin metrou, de afaceri sau de grija zilelor dintre salarii și indexări.

Cuvantul handicapat dispare iar din limbajul oficial

În 1993 Guvernul României, prin Ordinul 217, înlocuiește termenul de handicapat prin misterioasa sintagmă „persoane cu nevoi speciale”. Câteva asociații neguvernamentale protestează

Cine îi handicapează pe handicapați

la adresa acestei schimbări, pentru că folosirea noii titulaturi duce la nerespectarea articolului 46 din Constituția României, a Rezoluției ONU 37/47 din 1975 privind drepturile persoanelor handicapate, a programului mondial de acțiune în favoarea persoanelor handicapate inițiat de ONU și OMS și, practic, la anularea celor două legi postdecembriste în domeniu.

În 1995, Secretariatul de Stat pentru Handicapați devine peste noapte Secretariatul de Stat pentru Protecția Specială a Persoanelor cu Handicap. Șeful nou-botezatului departament, domnul secretar de stat Dumitru Magherescu, ne lămurește spunând că „schimbarea aceasta a survenit ca urmare a faptului că vechea titulatură nu reflecta în întregime obiectul de activitate al secretariatului, care este acela de a acorda protecție specială persoanelor cu handicap”.

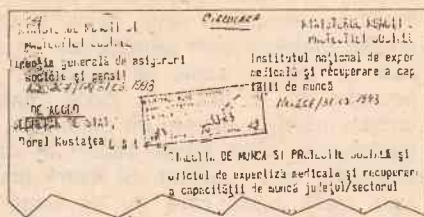
Dacă eliminarea termenului de persoană handicapată din limbajul de zi cu zi cere probabil destul timp ca să nu bată la ochi, iată că a apărut o scurtătură birocratică.

Circulara

Purtând antetul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, al Direcției generale de asigurări sociale și pensii și al Institutului național de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă, Circulara este înregistrată cu numerele (?)206 și 207 pe 31 martie 1993. Este trimisă către Oficiile de expertiză medicală și recuperare a

încep să apară niște chestii destul de ciudate: „S-a dispus ca într-o perioadă de 2-3 luni toți beneficiarii de certificate să fie reexaminați de către organele emitente” iar pentru aceasta „s-a avut în vedere faptul că certificatele emise în baza celor două legi sunt revocabile”. Conform circularei, „revocarea se face de către organul emitent, din oficiu sau la cererea unei terțe persoane”, urmând ca ea să se comunice „după emitere persoanei în cauză”. Mai mult, se spune că Institutul național de expertiză medicală „poate cere organului emitent revocarea certificatului”, eventual la solicitarea „organelor teritoriale de expertiză”.

Aceeași Circulară pusă pe „revocare” stabilește că deciziile pot fi contestate numai în temeiul Legii contenciosului administrativ, „doar de persoanele în cauză”. Urmează mai multe paragrafe aberante, potrivit cărora comisiile pot solicita Institutul pentru revocare înainte de a emite certificatul, metodă „prin

care se soluționează contestațiile în termen”, iar „retragerea calității de persoană handicapată (...) se materializează (...) printr-un nou certificat împotriva respingerii”.

Dacă ar fi să ne luăm după paragraful C, solicitanții sunt „trimiși”, nu se spune de cine, „pentru a obține drepturile prevăzute în legi”, iar comisiile de expertiză trebuie să scoată „concluziile medicale care vor cuprinde datele subiective, obiective”. Apare și un alineat special pentru „certificate prin care se atestă calitatea de persoană handicapată pentru scutirea de impozit” și în acest caz Circulara devine grijulie: „Trebuie să se țină seama de natura handicapului, intensitatea tulburărilor funcționale pe care le generează, solicitările profesionale, respectiv integrarea și adaptarea la locul de muncă”. Se specifică faptul că certificatele pot fi de atestare și neatestare (?) a calității de persoană handicapată și se pre-

cizează că certificatele capătă „termene de valabilitate de 6-12 luni și niciodată permanent” și că „nu pot fi examinați pentru obținerea de astfel de certificate persoanele cu statut de șomer sau care se află în incapacitate temporară de muncă de durată”.

Această Circulară nu a fost semnată

de secretarul de stat abilitat, Dorel Mustățașu, nu a fost publicată în Monitorul Oficial, deci juridic nu există, se pare că este opera directorului general, economist Paula Apătean, și a profesorului doctor Nicolae Sirjita și este transpusă în practică în toată țara. Din cauza ei cele două legi privind protecția handicapaților sunt ca și cum n-ar fi.

Noul statut: handicapat cu jalba în proșap

Pentru că Circulara prevede că eventualele contestații trebuie să parcurgă un traseu atât de complicat încât există riscul ca certificatele de handicapat să expire între două vizite medicale, din ce în ce mai multe persoane recurg la o altă variantă. Ele atacă în instanță deciziile comisiilor în baza Legii contenciosului administrativ.

Plângerile, sesizările și cererile de ajutor au început să curgă în toate direcțiile. Doar în Intrarea Cpt. Preotescu nr. 3, ap. 3, la sediul Asociației Umanitare Bernadette, au ajuns vreo trei sute: peste 150 de persoane cărora li s-a refuzat certificatul pentru că au depășit limita de vârstă potrivit Circularei, alte 50 sunt frustrate de drepturi pentru că au fost încadrate într-un grad de handicap inferior, peste 30 de persoane angajate ca însoțitor care nu au primit nici un drept. Alte motive pentru care handicapații sunt purtați pe drumuri sunt câte un petic de pământ aflat în posesia lor, recalculări de pensii, alocații pentru copii, ajutor social, medicamente care nu se găsesc și gratuități care nu se acordă, refuzuri ale Romtelecom de a instala posturi telefonice. Lista poate continua aproape la nesfârșit, mai adăugăm doar că persoanele care se pensionează la limită de vârstă își pierd automat certificatele de handicapat.

Toate acestea se întâmplă datorită unor funcționari publici care gândesc, poate, că așa va scăpa „imaginea României” de handicapați și de bolnavii de SIDA care, mai nou, sunt și ei considerați persoane handicapate.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Câteva cazuri-limită

Ficău Cristina din Luizi-Călugăra. I s-a refuzat cererea de expertiză medicală și nu mai beneficiază de protecție specială. În 1994, cabinetul de expertiză medicală a constatat pierderea capacității de muncă total sau în cea mai mare parte.

Olălaș Anica din Feneș, cu capacitate de muncă pierdută total. Deși are certificat cu valabilitate permanentă, de doi ani așteaptă să fie ajutată pentru a-și procura un cărucior.

Ciolacu Stela din București. Comisia îi revocă certificatul pe motiv că este pensionată medical.

Buleandră Elena din Mitreni. Are o pensie de 14.000 de lei, iar dosarul i-a fost refuzat pentru că a depășit vârsta de 60 de ani.

Vesa Ecaterina, comuna Macea. Nu are pensie, dar are un petic de pământ și capacitatea de muncă pierdută în cea mai mare parte. Deși are dreptul, nu beneficiază de protecție specială.

Stredie Nicolae din Brăila. Din același motiv, are bronșită cronică, ulcer gastric, operat cu rezecție gastrică, hepatită cronică persistentă, crize comițiale, hipertiroidie și altele pe lângă ele, a dat în judecată comisia ce l-a expertizat pentru a-și obține drepturile. Cazul se judecă la Galați, număr de dosar 2095/1995.

capacității de muncă din țară și spune în primele rânduri că s-a născut „ca urmare a analizei ce a avut loc în ziua de 4.02.1993 la sediul Guvernului, referitoare la problematica Legilor nr. 32/1992 și 57/1992, precum și ca urmare a discuțiilor pe aceeași temă avute cu șefii oficiilor”. Cu fila a doua

Alungătorul de spirite

Pe Bulevardul 1 Mai din București, dincolo de Piața Domenii, pe partea stângă, e casa lui. Are un câine alb și simpatic, care latră mult și care nu mușcă niciodată. Traversezi curtea și, în spate, descoperi o scară abruptă, urci, și o iei la dreapta. El e un personaj misterios, așa cum stă bine unui expert în probleme oculte. Ziceam că i se spune **Exorcistul**. Poate ar fi timpul, de data aceasta, să-i dezvăluim adevărata identitate. Îl cheamă **Mihai Georgescu** și e un tehnician care a terminat psihologia, care vorbește răspicat, care poartă ochelari, care gesticulează puțin, măsurat, care emană un fel de echilibru, o stabilitate dificil de explicat în vorbe. El este cunoscut în anumite medii pentru performanțele sale, el poartă un soi de aură de... luptător împotriva entităților malefice de orice fel și... mă rog, toate acestea sunt poate o impresie.

E o cameră oarecum obișnuită, cu mobilier greu, vechi, întunecat, în mijloc se află o masă rotundă și mare pe care

sunt așezate cărți și mai ales obiecte ciudate pentru un ochi de neinițiat. E un cristal uriaș mai ales, un crucifix, o candelă alături de „Călătoriile în lumea de dincolo” a lui **Culianu**, o Biblie, o cutie cu două bile de oțel, și în timp ce observi toate acestea el se așază pe un scaun invitându-te și pe tine. Poartă un chimono colorat în alb și negru, iar pe piept crucea perfectă adusă din **Tibet**, protectoare, își aprinde o țigară și așteaptă o întrebare în timp ce tu observi afișele de pe pereți reprezentând punctele energetice ale corpului omenesc, icoanele, piramida de sticlă așezată undeva în spatele lui sub care este pus un obiect.

Discuția curge singură, de la sine, cu voce joasă, sunt anumite lucruri despre

care nu poți, nu trebuie să vorbești cu voce ridicată. E o meserie dură, aceasta pe care el o face pentru că așa s-a întâmplat, și dacă poate fi numită meserie... El nu ia bani niciodată pentru ceea ce face, e ca un fel de... călugăr, poftim, un călugăr în civil, e un luptător pe cont propriu împotriva acestor... entități, știi... lucrurile acestea nu se fac așa, oricum, trebuie mai întâi să știi ceea ce trebuie să faci și apoi să ai și puterea de a face. El se antrenează pentru asta, se pregătește aproape ca un sportiv, ca un... Preoții nu fac asta, el nu se limitează la rugăciune, el îmbină cumva percepția extrasenzorială cu credința. A face exorcizări e un lucru riscant în care credința e o condiție absolut necesară. Credința absolută în Dumnezeu și credința în propriile puteri. Exorcizare nu înseamnă neapărat izgonirea unui diavol, pentru că asemenea cazuri sunt extrem de rare, exorcizare poate să însemne alungarea unui spirit, a unei entități malefice care parazitează un om sau un loc, o casă de exemplu, iar aceasta nu e deloc o joacă. Există entități malefice extrem de puternice, de agresive și sunt multe cazuri în care exorcistul este... atacat. Și dintre preoți sunt mulți aceia care nu se bagă la asemenea treburi pentru că știu că sunt slabi și fără experiență.

Atacul forțelor răului asupra lumii

Puțini înțeleg ceea ce se întâmplă, spune domnul **Mihai** aprinzându-și o nouă țigară. A descoperi răul nu e numai

o chestiune de tehnică, ci și una de inteligență, și, de ce nu, de cultură. A recunoaște o formă malefică presupune să deții informația întâi și aici el face o paranteză în care explică rolul instrumentelor sale: **bagheta radiestezică, ansa, pendulul de cuarț.**

Instrumentele nu valorează nimic fără capacitatea omului de a le mânui, fără puterea lui de concentrare. Pentru a lupta împotriva unei entități malefice, care este o formă energetică, trebuie să folosești tot mijloace energetice. **Crucea**, de exemplu, este mult mai mult decât un simplu obiect cu valoare de simbol, ea este un aparat care focalizează anumite energii pozitive și ea era cunoscută cu mult înaintea apariției creștinismului. Același lucru se petrece cu **cristalele** și mai ales cu **corpul omenesc**. Acesta este de fapt cel mai fabulos instrument energetic și mijlocul cel mai puternic de care se folosește un exorcist. Și dacă există semne încărcate cu energii pozitive, în același fel anumite forțe lucrează cu simboluri și cu aparate

Rugăciune unei cruci

- Exorcistul acasă la el. ● Spiritele morților cutreieră București
- Ofensiva diavolului. ● Cine deschide poarta către lumea d... orașului inundat de energii malefice. ● O cruce de fier
- Crede și vei fi ajutat. ● Atenție

încărcate negativ. Aceste energii malefice pot fi măsurate și chiar fotografiate. Atât numai că lumea nu cunoaște aceste simboluri și nu știe să se protejeze de ele.

Exorcistul vorbește altfel acum, peste cameră plutește un fel de abur, el gesticulează într-un fel anume vorbind despre subiectul care îl interesează cel mai mult. Iată, spune el, numărul și însemnele diavolului, care este entitatea malefică supremă, sunt aproape peste tot, în ziare și pe firmele unor instituții, în reclame și pe tricouri, și oamenii nu știu să le recunoască, nu știu că se lasă însemenați. El îmi arată sigla Băncii de Comerț Exterior și pentru întâia dată mă prind stupefiat că sigla este un 666 stilizat rudimentar, îmi arată reclama unui ceas pe care, ca să-l cumperi, trebuie să plătești 15.999 de lei și pe care este scris un vechi nume al lui **Scaraoțchi, Mamon**, și îmi mai arată însemne uluitoare pe prospecte de medicamente, pe vizele de Germania, pe ambalajele de nu știu ce, așa scrie în **Biblie**, zice, că oamenii vor fi însemenați cu numărul **fiarei** și puțini se prind că lucrul acesta a început să se întâmple. Simbolurile lui sunt peste tot și aceste simboluri sunt radiante de energie malefică. Sunt oameni care se îmbolnăvesc de boli necunoscute și care se vindecă dacă se duc la biserică, zice el, în timp ce mie mi se pare că scenariul halucinant al cuceririi lumii de către diavol pare real, vom face niște probe, uite, o să îți arăt cum stau lucrurile și o să te convingi. De ce crezi, zice el, că celor care au murit în mod violent, li se pune o cruce de fier? Habar n-am, zic, ei, oamenii, pun cruce de fier pentru că așa se obișnuiește, dar, în realitate, o cruce de fier reprezintă un dispozitiv energetic care împiedică spiritul neliniștit să bântuie. Fierul intervine cumva în câmpurile

energetice, el are un rol. Crucile sata nice cele mai puternice au o margine de fier, au muchii de fier pentru a avea o putere crescută. Uite, la mormântul lui Ceaușescu mai întâi a fost pusă cruce de fier care mai există și acum. O cruce cu capătul de sus liber deschis. Apoi, cineva s-a obosit s sudeze pe capătul liber un capac de metal pentru a închide crucea. Curios nu? Există oameni care sunt inițiați în astfel de lucruri și care folosesc boluri malefice în anumite scopuri. Biroul lui Stalin era așezat pe o structură metalică în formă de octogon care avea menirea de a-l proteja de anumite atacuri de această natură, iar vrăjitoarele aveau un semn de protecție împotriva forțelor întunecate pe care invocau, tot în formă de octogon. Bisericele au interiorul turlei în asemenea forme.

Lucrul cel mai important pe care l-am aflat în toila acestei discuții a fost următorul: că în București, și nu oriunde, ci în plină inimă a sa, se plantate anumite dispozitive malefice puse de către nu se știe cine cu anumite scopuri. Am fost sceptic, iar domnul **Mihai** a încercat să facă o demonstrație. Parțial a reușit. Restul de scepticism care a rămas se datorează greutateii cu care oamenii obișnuiește acceptă asemenea lucruri halucinant desprinse din scenariile unor filme de clasa a treia.

O cruce satanică în Piața Romană

E noapte și e frig. În mijlocul pieței se află obiectul incriminat, luminat bine de becurile portocalii ale străzii. Dacă crucea satanică este o cruce incomplet ruptă, sau căreia îi lipsește un element atunci, fără nici o îndoială că lucrul

În fața le foc

Crucile sunt aparate energetice.
Io. ● O idee tulburătoare: centrul
u spiritul lui Ceaușescu.
mon.

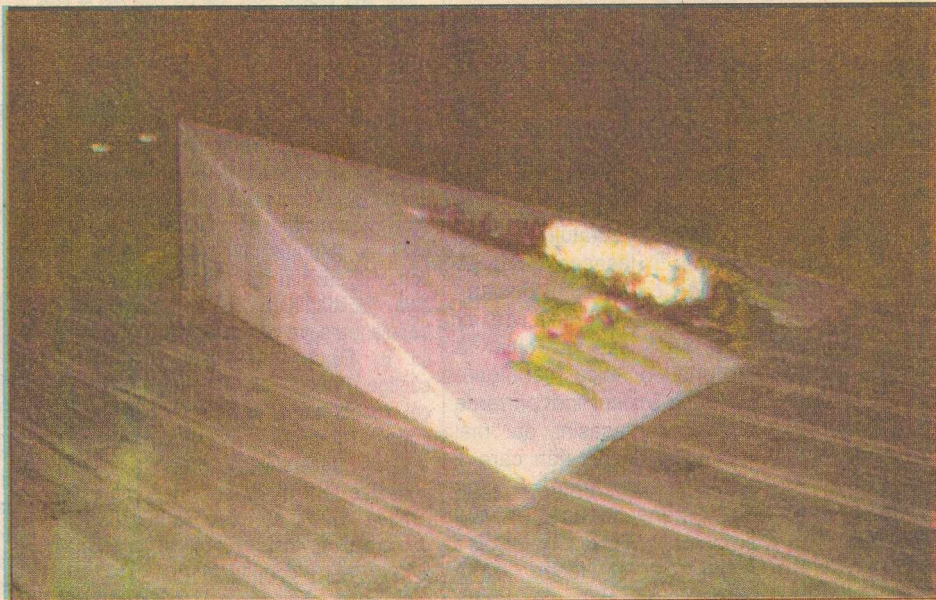
este exact contrariul a ceea ce
o placă făcută dintr-un fel de
neagră, mare, ca un T răstur-
cu brațele egale. E de fapt o
ără picior pe care scrie „glorie
r noștri” sau „cam așa ceva.”
gravată pe obiect nu mai are
nportanță, zice exorcistul privind
în spatele acestuia se află o
eștină, din lemn, pe care cine-
ris „to live is to die”. Exorcistul
i sa instrumentele pe care le
e în asemenea împrejurări pen-
terminări energetice. În mod
el se ferește permanent să stea
sau în spatele feliei de marmură
orientată cu fața către coloane.
spune el, acesta este un obiect
calculat, nu e nici o coincidență,
are muchiile de metal, ceea ce
ște în mod considerabil puterea.
nu au făcut o cruce completă,
dacă voiau ca obiectul să aibă
ație religioasă? Și dacă nu voiau
dacă tot aveau de gând să
mnul crucii creștine pe el,
le ce n-au pus pur și simplu o
De ce a fost nevoie neapărat ca
aceasta să aibă și elementul
vertical, nefiresc, te întreb.
să vezi de ce. Domnul **Mihai**
din buzunar bagheta și, ca și
r fi aruncat într-o apă prea rece,
itare, intră în fața obiectului, în
radiației pe care el susține că o
Desenează jos, în praf, o
cu vârful baghetei, pe care o
ă în mod aproximativ cu niște
isversale, pentru a avea niște
Apoi se concentrează câteva
rostește cu voce joasă că prin
e mișcarea spre dreapta a
i este negativă, și invers.
mai mult de o sută de metri,
el, și, miraculos, bagheta se
icet spre dreapta. Incredibil. Mai
două sute? Bagheta se mișcă
mai repede de data aceasta.
t de trei sute, de patru sute, de
te? Bagheta se mișcă mereu
dreapta, apoi, la „cinci sute”, o ia
Așadar radiația în față a obiec-
te între patru și cinci sute de
cândva am mai făcut o deter-
cu instrumente mult mai pre-
ice domnul **Mihai** dându-se
din fața obiectului, și știu că
m obținut cifra de 480 de metri
și înapoia obiectului. Și acum,
ă, zice, dacă mai stau în fața
rău, deja simt în genunchi și
radiația.

spre antipiramida
1 Piața Revoluției

st apoi în alte două locuri pen-
face probe. Dincolo de
orile energetice ale personajului
m descoperit câteva coincidențe

absolut bizare.
La **Universitate**,
printre crucile
creștine din
piatră aduse și
ele de cine știe
unde, culcat,
există un monu-
ment, un fel de...
construcție înaltă
de vreo treizeci
de centimetri și
lungă de vreo
nouă metri, sim-
bolizând o cruce
stilizată. Arată ca
un gigantic satâr
culcat cu tăișul
către clădirea
Universității și
ca o jumătate de
cruce care are
numai piciorul și
brațul drept.

Constructorul sau artistul sau proiectan-
tul trebuie să fi muncit mult pentru a o
concepe, căci ea are o formă absolut
stranie. De altfel, trebuie să recunosc,
în ciuda scepticismului datorat meseriei,
că obiectul acesta nu are nici o expli-
cație, nici un motiv plauzibil pentru a se
afla acolo. El nu este nici frumos, nici
vizibil. El pare mai curând foarte discret
în ciuda dimensiunilor monstruoase.
Inscripția este mică, și trebuie să te
apropii ca să citești. Iar de aproape
nu-ți poți da seama ce reprezintă.
Desigur, monumentul a fost mărginit de
muchii metalice. El este gol pe
dinăuntru și placat cu aceeași marmură
neagră. Minerii au snal muchiile me-
talice cândva pentru a lovi cu ele. Am
avut o curiozitate. Cu desenul acestui
obiect în mână, am cerut părerea unui

preot cunoscut ca o autoritate în dome-
niul unui anumit tip de slujbe. El a
recunoscut imediat că forma de pe
hârtie este o cruce ciuită și că sem-
nificația lui ar putea fi una satanică.
Este vorba despre părintele **Sofian** de
la **Mănăstirea Antim**. Am găsit apoi că
semnul cu pricina este un vechi simbol
cabalistic. Inutil să mai precizez faptul
că măsurătorile făcute de exorcistul în
civil au indicat puternice radiații
malefice, pe o rază de un kilometru
împrejur. El susține faptul că lipsa
muchiiilor metalice scade puterea ace-
stui obiect, dar că forța sa este suficient
de mare pentru a explica într-un fel
anumite violențe oribile care s-au petre-
cut în **Piața Universității**.

Tot în piață se mai află încă un
obiect în formă de cruce satanică, de
data aceasta în întregime din metal,
lângă fântână. Din ce în ce mai straniu.
Un tip care se pricepea a spart obiec-
tul în partea superioară și a înfipt acolo
o cruce creștină. Să adăugăm faptul că

Fotografiile autorului

și acest mic monument este dedicat
eroilor din decembrie.

Șirul coincidențelor bizare o să-l
încheiem cu **Piața Revoluției** unde se
află alte două însemne. Unul dintre ele
este piramida din fața Senatului, despre
care domnul **Mihai** susține că este
atacul cel mai fătuiș, cel mai vizibil al
anumitor forțe obscure. Despre efectul
de piramidă s-au scris cărți și s-au
făcut filme. Concluzia este că piramida
are anumite proprietăți energetice pozi-
tive, ea este un focalizator, un concen-
trator al anumitor energii. Exorcistul își
încarcă, acasă, sub o piramidă de
sticlă, anumite obiecte, cu energii pozi-
tive, încarcă cristale și crucifixul destinat
anumitor operații. Numai că piramida de
la Senat nu este o piramidă normală, ci
una strâmbă, deformată și el susține că
nu întâmplător. Ea pare scufundată în

Domnule **Mihai**, l-am întrebat la un
moment dat, cine credeți că a pus la
cale toate acestea, dacă presupunem
că ele nu sunt rodul unui teribil și stra-
niu complex de împrejurări. El a zâmbit
fin, jucându-se cu o bilă de cristal în
fața candeliei de pe masa lui de lucru.
Nu există coincidențe de felul acesta,
să nu fim naivi, sunt prea multe și-apoi,
lucrurile de felul acesta sunt cunoscute
de mult. Știi că pușcăria de la **Aiud** e
construită în formă de cruce satanică?
Și încă ceva, zice, încearcă să afli, că
doar ești ziarist, cine a desenat, cine a
proiectat toate aceste monumente. Cine
a avut ideea. O să descoperi că nimeni
nu-și mai aduce aminte exact, că
nimeni nu știe cu precizie. Și ce se
poate face, cum putem să ne protejăm
împotriva lor, zic, în nici un fel,
zâmbește el mereu. E important să fii
lucid, să știi, și energiile tale se opun
automat influențelor negative, dar singu-
ra soluție adevărată este ca obiectele
să fie înlăturate.

Epilog

L-am vizitat pe exorcist într-o seară,
foarte târziu, ca să-i povestesc o
întâmplare interesantă și să aflu
părerea lui. O cunoștință, student la
regie, avea un ceas exact ca acela
despre care am pomenit mai sus. Un
ceas de plastic, ieftin, pe care l-am
recunoscut imediat. Ceasul pe care
scria **Mamuna** și despre care dl **Mihai**
susținea că ar fi un... însemn. l-am
povestit tipului și el a căutat în niște
dicționare și a găsit confirmarea că
Mamuna este un nume al diavolului. Ei,
și atunci s-a gândit că poate nu e
sănătos să porți la mână un asemenea
însemn, că aduce ghinion. Fiindcă stă
la etajul zece a aruncat ceasul pe fe-
reastră de la bucătărie și atunci, sub
privirile uluite ale lui și ale nevesti-si,
faianța s-a crăpat cu zgomot pe o
lungime de un metru. O chestie tare,
nu-i așa? Exorcistul a clipit din ochi pe
sub lentilele sale fumurii și mi-a arătat
un vas cu nisip în care erau înfipte
nouă lumânări în formă de cruce. O să
facem o rugăciune, mi-a spus, fiindcă
asta e calea. E o rugăciune foarte pu-
ternică, foarte eficientă. A aprins
lumânările cu bricheta în ordinea în
care îți faci semnul crucii, în numele
Tatălui, al Fiului, al Sfântului Duh, Amin.
Apoi, în fața crucii de flăcări, a spus:
„Fă, Doamne, ca acele obiecte malefice
să fie înlăturate”. Se referea fără
îndoială la crucile satanice, din oraș,
apoi, sărind la istoria pe care tocmai
i-o spusese, cu ceasul, a adăugat că
fiecare găsește soluția la timpul său. Ei,
ai reușit să afli cine a făcut monu-
mentele? l-am răspuns că nu, fără să
mai povestesc încercările de a afla.

HORIA ȚURCANU ■

Trei săptămâni a durat "sechestrul" benevol al negociatorilor unei posibile păci în fosta Iugoslavie pe care l-au asigurat oficialitățile americane în orașul Dayton din Ohio. În urma unui adevărat maraton al negocierilor, pe 21 noiembrie, președintele SUA, Bill Clinton, anunța lumii întregi că a fost acceptat un plan de pace cuprinzător între beligeranți. Acordul a fost salutat cu entuziasm pe aproape toate fronturile și de către toate cancelariile mari ale lumii.

"Un acord istoric și eroic", "O zi importantă pentru pacea în Balcani și în Europa", "Cel mai grav conflict european după cel de-al doilea război mondial a luat sfârșit". Aceștia au fost termenii cu care președinții Serbiei,

Lumea cu geometrie variabilă

În fosta Iugoslavie a izbucnit... pacea

Slobodan Milošević, Croației, Franjo Tuđman, și Bosniei, Alija Izetbegović, au salutat înțelegerea realizată la Dayton. A fost nevoie de un efort diplomatic extraordinar, de concesii importante din partea tuturor părților, de depășirea unei mentalități revanșarde și acceptarea unei concepții pașnice. A fost nevoie ca SUA să pună în balanță întreaga sa pondere diplomatică, politică și militară. A fost necesar impulsul direct al secretarului de stat Warren Christopher - care i-a "cravașat" pe negociatorii de la masa verde - pentru ca, după patru ani de lupte, mii de morți, zeci de mii de răniți și populații întregi aflate în refugiu, despre acest conflict să înceapă să se vorbească la timpul trecut.

La ora apariției revistei noastre se cunosc deja detaliile acordului. El prevede în linii mari recunoașterea Bosniei-Herțegovina ca stat unitar, divizat în două entități: Federația croato-musulmană și sârbii bosniaci;

Sarajevo a fost recunoscut drept capitală unificată a Bosniei; se vor ridica progresiv sancțiunile împotriva Serbiei (punctul cel mai nevrozic și mai delicat pentru Belgrad); vor fi deplasate importante forțe de interpunere, NATO preluând în cea mai mare parte aspectele militare ale acordului; se va trece progresiv la aplicarea celorlalte înțelegeri și la etapa reconstrucției; persoanele învinuite de crime nu vor fi acceptate în demnități publice etc.

Se va scrie mult despre această înțelegere. Certe sunt câteva elemente pe care ținem să le reamintim. Abordarea cu șanse de reușită a păcii nu a fost posibilă până când SUA nu s-au angajat plenar și hotărât în acest proces. Succesul negocierilor devenise o miză importantă pentru președintele Bill Clinton, care se va prezenta aureolat în fața alegătorilor la viitorul scrutin prezidențial. Europa occidentală s-a arătat neputincioasă să asigure o pace în Balcani, iar Rusia a trebuit să

se mulțumească totuși cu un rol secundar, dar încă semnificativ.

Și pentru liderii părților beligerante aceste negocieri ale ultimei șanse erau vitale nu numai pentru viitorul lor politic, ci și pentru stabilitatea în propriile țări. De altfel, toți au salutat acest acord așteptat cu sufletul la gură, în afară de liderii de la Pale (sârbii bosniaci).

Pacea este foarte importantă pentru reconstrucția arhitecturii europene, iar pentru România înseamnă un atu excepțional în vederea stabilizării interne și asigurarea securității sale externe și chiar interne.

Experiența acestui război este plină de învățăminte nu numai pentru cei care s-au "fript cu supă", ci și pentru alte popoare din Europa, dar și de pe alte continente (ne gândim în primul rând la țările islamice).

Cavalerii apocalipsei își retrag bdiviții de pe meleagurile ex-iugoslave. Dar pacea deplină nu a fost încă obținută...

Moartea lui Yitzhak Rabin

Complot sau lovitură de stat?

Ura și intoleranța manifestatiilor de dreapta au creat climatul asasinatului...

A trecut aproape o lună de la uciderea spectaculoasă și incredibilă a premierului israelian Yitzhak Rabin, la sfârșitul unui miting pentru pace. Moartea lui a tăiat brusc firul vieții unei mari personalități, în același timp exponentul unei noi gândiri politice din Israel, care propunea masa negocierilor în locul războiului și concesiiile în locul intransigenței dăunătoare.

Să rezumăm pe scurt faptele. De câteva luni se vorbea în Israel pe față despre posibilitatea uciderii lui Rabin și/sau a ministrului său de externe Peres, ambii laureați ai Premiului Nobel pentru Pace alături de liderul palestinian Arafat. O furie oarbă, amenințătoare, bântuia în rândul extremiștilor de dreapta și al colonilor. Numărul amenințărilor creștea cu fiecare zi. "Mulți afirmă - spunea acum câteva luni fiul rabinului ultranaționalist Meir Kahane, Benjamin, - că soluția ar fi uciderea lui Rabin și Peres. Comportamentul brutal al guvernului (față de manifestanții coloniști) incită și ne provoacă să trecem la acțiuni care nu ne plac". Ce avea în cap Kahane când spunea aceste lucruri? Și extinzând întrebarea asupra

întregului climat de ostilitate întreținut împotriva guvernului - se poate spune că moartea lui Rabin a fost una anunțată? Da, afirmă cei mai mulți comentatori. De altfel, chiar în ziua asasinatului, premierul fusese sfătuit să-și pună o vestă antiglonț.

Dacă aceste motive de suspiciune privesc premisele crimei, ele nu sunt mai puțin numeroase în legătură cu felul în care a avut loc asasinatul. Și nu lipsesc nedumeririle sau coincidențele care par acum stranii. Ca și în cazul uciderii lui John Kennedy, se pare că Ygal Amir, asasinul prezumtiv, a fost fie doar vârful de lance, fie omul împins în față pentru a acoperi pe adevărații asasini. Se afirmă chiar că el nici nu ar fi fost cel care a tras asupra premierului, ba chiar că arma lui ar fi avut gloanțe oarbe, el având rolul doar să creeze o diversivă psihologică. Se aduc în sprijinul acestei supoziții argumente care se referă la balistică, la timpul dintre prima împușcătură și prăbușirea victimei. Dar chiar dacă Amir este ucigașul, se pare că Amir a fost în legătură cu membri ai serviciilor secrete interne, Shin Beth. O serie de "neglijențe" sau "greșeli involuntare" ale acestora

sunt posibile capete de acuzare: faptul că în momentul atentatului gărzile de corp îl lăsaseră liber pe premier, că asasinul declarat nu a lăsat impresia că ar vrea să fugă, ba chiar a înscenat o mică vânatoare pentru a înlesni îndepărtarea adevăraților asasini, dar mai ales valul de arestări care a urmat și care arată că Amir era exponentul doar al unui complot. Pare neîndoișor acum că el făcea parte dintr-o organizație de dreapta, dar unii dintre presupușii complici ai asasinului aveau în mod indubitabil legături cu Shin Beth.

A fost așadar ucis Rabin de propriile gărzii la fel ca premierul indian Indira Gandhi? Era el capul care trebuia să cadă pentru a se întrerupe procesul de pace din Orientul Mijlociu? Și apoi se va face lumină sau, ca și în cazul lui Kennedy, nu se va afla niciodată asasinul sau mai precis organizația care a „apăsat” de fapt pe trăgaci? Și, în sfârșit, nu cumva acest asasinat a fost un avertisment, pentru SUA și președintele Clinton, că în procesul de pace din Orientul Mijlociu s-a mers prea departe? Prea multe întrebări își așteaptă răspunsul...

Walesa pierde pe propria barbă

Kwasniewski sau pariul democrației în Polonia

Pentru Lech Walesa și sprijinitorii săi, data de 19 noiembrie va rămâne probabil un coșmar. În această zi, în urma alegerilor* prezidențiale, legendarul electrician din Gdansk, omul care a înfruntat un întreg sistem comunist alături de mișcarea sindicală "Solidaritatea", când nimeni nu bănuia care va fi soarta comunismului în Europa, cel care avea să câștige Premiul Nobel pentru Pace, cel socotit arma secretă a Papei în lupta împotriva comunismului, această legendă a vieții politice poloneze a fost înfrânt în alegeri. Și, culmea ironiei, cel care i-a dat lovitura de grație a fost tânărul și șarmantul lider al comuniștilor reformati, Aleksander Kwasniewski. Cum de a câștigat liderul ex-comunist, sau poate că întrebarea mai potrivită este cum de a fost spulberată legenda Lech Walesa?

Cauzele sunt multiple și analiștii politici le-au întors pe toate fețele în aceste zile. Walesa a pierdut pentru că s-a încăpățânat să mențină un discurs politic unilateral bazat în principal pe necesitatea alungării demonilor trecutului și pe încercarea de a vopsi în culori stridente imaginea foștilor și actualilor săi adversari. Apoi imaginea sa ca lider s-a erodat nu atât datorită timpului, cât mai ales din cauza acceselor lui autoritariste, a inflexibilității aproape despotice cu care voia să-și înfrângă adversarii. Walesa, spun chiar prietenii de-ai lui, devenise un personaj politic conservator. El era deja contestat de foștii săi tovarăși de luptă din "Solidaritatea", iar unele atitudini ale sale aminteau de tendințele autoritare ale foștilor inamici. În sfârșit, Biserica nu l-a mai sprijinit cu aceeași forță.

În ce-l privește, Kwasniewski a cuce-

rit prin atuurile sale: dezamăgirea oamenilor față de reformă și față de felul în care Occidentul a înțeles să sprijine aceste transformări, solidaritatea vechilor structuri comuniste, discursul politic în mod poate paradoxal mai curat și chiar mai elevat față de cel al lui Walesa, care a coborât adesea ștacheta până la invectivă sau grosolanii, farmecul personal al candidatului ex-comunist, care seamănă mai mult cu un actor decât cu un om politic (electoratul feminin a fost unul dintre susținătorii săi). De asemenea, în afara acestor seducții de tip american cu care și-a împănât campania, Kwasniewski a cucerit electoratul de la sate și pe micii proprietari, clasa mijlocie în formare.

Cum văd Europa și Occidentul această victorie? Deocamdată cu circumspecție, dar încă nu cu neîncredere. Învingătorul a declarat că democrația va câștiga prin venirea sa, și sunt mulți care îi dau dreptate. Deocamdată, lecția lui Kwasniewski dovedește și altor țări ex-comuniste că nimic nu este imposibil și că statutele pot muri și ele pe socluri.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

25% pentru mașiniști

Guvernul se luptă în procente cu artiștii

Prima consecință reală a marșului actorilor este suspendarea Stelei Popescu și a lui Alexandru Arșinel din programul de Revelion '96. Decizia se pare că aparține directorului TVR și a apărut imediat ce cunoscuții actori au fost văzuți în coloana actorilor care au demonstrat pentru mărirea salariilor și reformarea instituțiilor de spectacole. O primă justificare este că textele lor sunt prea acide. În planul negocierilor nu s-au întâmplat prea multe, actorii, instrumentiștii și tehnicienii fiind cu un picior grevă generală.

Au ieșit însă la iveală o grămadă de aberații administrative și mai ales abuzuri prin neimplicare ale Ministerului Culturii. Astfel, Nicolae Văcăroiu s-a trezit brusc întrebând ce teatru vrea să se privatizeze - cuponomia funcționează deci. Nici un teatru nu vrea să se privatizeze pentru că specta-

torii nu pot suporta costul real al unui bilet, iar spectacole mari și importante nu se pot realiza decât cu bani mulți care nu se pot recupera.

Dan Mircea Popescu, viceprim-ministru și ministru cu protecția socială, s-a mirat că nu există nici un pic de reformă în cultură. La fel s-au mirat și finanțistii. Consultând listele cu propuneri de bugete s-a constatat că Ministerul Culturii nu poate asigura decât cu 40% mai puțin decât consiliile locale. Un exemplu extrem este cazul Muzeului Municipiului București care nu are buget pentru achiziții în cadrul ministerului, și are aproximativ 2 miliarde alocate de Primăria Capitalei numai pentru acest capitol. Evident că angajații muzeului vor să depindă de primărie și nu de minister prin Inspectoratul pentru cultură.

Ministerul Culturii și-a recunoscut aberațiile: nici

un director de teatru înscăunat după 1993 nu funcționează legal în post pentru că a fost numit și nu a ocupat postul prin concurs așa cum precizează legea. Iar ministrul Mărginean are și el probleme (!) cu salariile mici: „Eu am un paznic care îmi păzește un Rembrandt pentru un salariu de mizerie și ar putea contra unei sume de dolari nu numai să accepte un hoț ci să îl și ajute să fugă cu tabloul”.

Artiștii din instituțiile de spectacole nu cedează. Vor un salariu mărit cu cel puțin 75%, aceasta fiind o garanție că se va începe reforma în sistemul cultural. Oamenii de teatru și instrumentiștii vor reforma imediată și eficientă, dar nu brusc și în pripă. Regizorul Nicolae Scarlat și violistul Ștefan Gheorghiu au precizat clar că reforma trebuie începută și continuată până când se va ajunge

din urmă legislația internațională. La început vor fi create câteva instituții pilot, cu angajați prin contract și salarii negociate individual, iar după un an sau doi vor fi studiate reacțiile și eficiența. Oricum, nimeni nu vrea să renunțe la subvenții. Dar Guvernul nu are bani acum și s-ar putea ca din săptămână în săptămână să se tot amâne rezolvarea revendicărilor artiștilor, care în primul rând vor să fie liberi, să aibă din ce trăi și să poată lucra.

P.S. Stela și Arșinel nu sunt singurii refuzați de directorul TVR pentru că vorbesc prea multe. Cu câteva luni în urmă o emisiune pregătită și realizată de Radu Gabriel a fost scoasă din emisie pentru că nu textele erau prea tari, deși emisiunea a fost realizată cu sponsori.

Scandal editorial pentru Constantin Noica

Va fi încă un proces Noica. De această dată, tocmai pentru teza de doctorat a filozofului, „Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou”. De la moartea lui Constantin Noica - 4 decembrie 1987, se împlinesc 8 ani - a rămas, prin testament, ca Gabriel Liiceanu să se ocupe de publicarea operei sale. O notă testamentară a lui Constantin Noica a fost publicată, de altfel, imediat într-un număr al revistei „Viața Românească”. Toată lumea știe că aceste drepturi au revenit exclusiv Editurii Humanitas, imediat după înființarea, acesteia. Pe toate cărțile lui Noica, publicate de Humanitas, apare clar „© Humanitas”.

În această lună s-a întâmplat un lucru uimitor, Editura Moldova din Iași a tipărit lucrarea de doctorat a lui Constantin Noica, „Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou”, care a apărut în volum în 1940, anul în care a fost susținută la Universitatea din București. Cartea a apărut și la Humanitas în urmă cu o săptămână, fiind tipărită în Germania. Humanitas acuză Moldova că nu a plătit și nu a obținut dreptul de publicare. Va fi un proces care

va dura ani.

Acum, evident, Humanitas este dezavantajată, cartea de la Moldova a ieșit mai repede pe piață, este difuzată în toată țara și în plus are un preț mai mic. Cititorul grăbit a cumpărat deja „Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou”. Comparând cele două ediții, se observă câteva disproporții. Volumul apărut la Humanitas este tipărit în Germania (primul din seria Noica apărut în condiții foarte bune), cel de la Iași are un tipar comun, pe hârtie de ziar. Humanitas are o copertă originală, pe când Moldova imită urât coperta colecției de critică și eseuri a Editurii Univers. Diferențele de conținut nu sunt semnificative, dar editorii bucureșteni au actualizat ortografia și formele lingvistice, fapt ce ușurează lectura. Un punct de controversă îl constituie dedicația apărută pe volumul ieșean: „Amintirii profesorului Nae Ionescu închină tipăritura de față autorul”. Humanitas a precizat într-un comunicat că dedicația este nereală. Greșit, dedicația apare identic pe volumele publicate în 1940 la „Bucovina” I. E. Torouțiu, București. Este posibil însă ca pagi-

Constantin Noica și Ion Nicolae, la Părtiniș, în ianuarie 1986

na cu dedicație să nu existe pe tot tirajul cărții.

Cert este că Editura Moldova ar fi trebuit să obțină dreptul de a publica „Schiță pentru istoria lui Cum e cu puțință ceva nou” fie de la moștenitorii autorului, fie de la Humanitas, fie de la Gabriel Liiceanu, cel care trebuie, conform notei testamentare de care am amintit, să autorizeze orice reeditare Noica.

Până acum acesta este cel mai răsunător caz de încălcare a drepturilor editoriale petrecut în România. Până la apariția unei legi, se vor mai întâmpla multe.

Pagină realizată de
REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Bisericiuțe și bazilici

... Când se arată semnele primăverii ne bucurăm ochii cu înverzirea și înflorirea pământului și, chiar în necăjiții București, cu frumuseți scăzute, minuni vegetale potopesc palate de ipsos și paianță, preajma bisericilor vechi (și totuși, vai, nu prea vechi), în așteptarea presimțită a nopții de Înviere.

Bisericile, câte ne-au mai rămas.

Mai sigur spus, bisericuțele specifice ortodoxiei românești și ridicate cu modeste tipare nu din lipsa vocației pentru monumental, nu din vechea, și ea (de nu perpetuă) sărăcie, ci ca expresie a spiritului românesc, armonios și echilibrat și a meșteșugurilor de construcție lipsite de ifose nestrivitoare.

Citesc în cartea (ultima?) a părintelui Dumitru Stăniloae („Reflexe despre spiritualitatea poporului român”) pagini ivite din fericita logodnă a rostirii românești cu psalmul ebru și în suflet îmi adie un înțelept duh de bucurie și împăcare.

Ne-au stăpânit rigorile cumineniei și blândeii cumpănirii. Cel mai artist dintre voievozii noștri, Constantin Brâncoveanu, își gândea cu gust pentru amplitudini numai palate (scări monumentale, somptuoase pridvoare, clopotnițe, fântâni). În coasta lor el ridica bisericuțe făurite din materiale arhaice tradiționale (lemnul, cărămida, lutul ceramizat), lipsite de lux ostentativ, de aurării și de marmuri parcă pentru a nu tulbura sfințenia rodită din solitudine și simplitate. Bisericiuțe ce nu rivalizau cu Sfânta Sofie a Bizanțului, ci refăceau pentru norodul de țărani și boieri intimitatea caselor de acasă cu curți neîmprejmuite, case deschise vieții și poeziei; „răspândind o atmosferă de pace și de odihnă”, calde și primitoare, cu ziduri ce „se subtilizează în afară, sub frunzișul pomilor, prin natură, și se spiritualizează înăuntru, prin ulcioare înflorite, prin unelte de lemn imprimate de hotbota subtilă a motivelor sculptate în ele, prin icoane”.

Bisericiuțe - case deschise „orizontului de taină al existenței”, viețuire în univers calm, în poezie. A vieții în poezie precum în Domnul, pare a spune părintele, profesorul și - adaug - sfântul Dumitru Stăniloae.

În aceste încăperi oamenii se simțeau împreună, înfrățiți în rugăciune și - nu ca în bazilicile Apusului, umiliți de copleșitoarele nave de piatră, de vitraliile însângerând lumina spre a marca o autoritate religioasă ce se vedea nu doar cumplit pedepsitoare și războinică, nu doar fatal înstrăinată intimității, ci și distantă, telurică, arogantă.

Bisericile românilor sunt, în accepția aceluiași inspirat scriitor, expresii ale delicateții și transparenței umane, sugerând prin fragilitatea alcătuirilor lor însăși friabila operă a omului în fața divinității.

Biserici ce sunt, fără clopote și sobor de preoți, **cuvântătoare**.

Și, asemeni lumânărilor grase din sfeșnicele cu miros de miere și mere, **fluide**.

Și **călătoare**, unind șindrila ninsă de florile de cireș cu catapetesmele cerului...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

● **DAN MIHAI, Bârlad.**

Schița **O întâmplare mai puțin obișnuită**, deși scrisă cu (deja) bine cunoscuta dv. vervă, mizează prea mult pe repetarea unor cuvinte și în cele din urmă plictisește.

● **NIKITA AXINTE,**

București. Prietena dv., Monica Banu, are, într-adevăr, o atitudine estetică emancipată, surprinzătoare pentru o adolescentă. Stilul ei nervos, eliptic creează momente de tensiune lirică:

"florile vor fi mereu uscate/ iar mieii/ un gram de sânge"; „ți-am cioplit chipul din oasele mele”; „acestea sunt zilele unei simfonii uitate,/ băiete, străine, rupe corzile/ cântă! sparge corzile - hai să păcătuim!”

Aștept și alte texte de la ea (și, bineînțeles, și de la dv.).

● **LUCIAN-MIHAI**

SOFRONIE, Teaca, Bistrița-Năsăud. Poemele dv., romanțioase și retorice, sună fals pentru cititorul de azi:

"Prin liniștea grădinii, în amiază,/ Erai o așteptată presimțire./ Ceva ce se

Texte sub lupă

țesea din mii de fire./ Spre-a se-ntrupa într-o sublimă rază."

● **V. IMBIR, Niculițel,**

Tulcea. Scrieți versuri cursive, chiar melodioase, dar nerelevante:

"izvorul sunt mereu curgând spre tine/ purtând curat chemarea mai deplină/ cer să înalț ce seamăn n-are-n lume/ așa mi-ești tu fântână de lumină."

● **MUGUR POSAȘTIUC,**

București. Povestirea

Monumentul dovedește (și ea) că aveți talent - iscusință de narator, simț al pitorescului -, dar și că vă lipsește o cultură serioasă. Nu puteți trăi la nesfârșit din ce vi s-a dat de la naștere. Trebuie să mai dobândiți și dv. ceva.

● **STEJĂREL IONESCU,**

Deva. Proza dv. este excesiv poetizată:

"Cândva ascultam cântecele Jiului împletind raze solare pe liniștea apei. Oaze de lumină în baladele

păstorilor. Am găsit o altă toamnă lovită de săgețile brumei. În mintea mea a încolțit o casă încărcată cu lemn de cedru. Lângă Jiu s-a înălțat un triptic de lumină."

Și la Fănuș Neagu frazele sunt năclăite de miera metaforelor. Numai că la el este miere adevărată și nu sirop de zahăr, ca la dv.

● **MIHAELA BALOȘ,**

Borlești, Neamț. Rămân, în continuare, încredințat că aveți ceva de spus, dar vă lipsește pregătirea intelectuală. De ce nu vă completați cultura?

● **NICOLAE LUCIAN,**

Ploiești. Îl imitați - până la caricatură și parodiare involuntară - pe Nichita Stănescu:

"L-am negăsit căutându-l"; "sortindu-mă nestării pe loc/ adăugându-mă mie,/ trecându-mă prin mine la nesfârșit/ de oriunde spre oriunde/ până la neobosire de viață și moarte"; "Dacă

n-aș fi avut mâini/ m-aș fi mirat că vorbesc" etc.

Nu aveți, ca poet, nici grația, nici tandrețea care îi permiteau lui Nichita Stănescu să se răsfețe astfel. Unei fete frumoase și vesele îi stă bine să scoată limba sau să sară într-un picior. Gândiți-vă, însă, cum ar arăta o gospodină butucănoasă și ursuză care ar încerca să o imite.

● **MARIANA ȘTEFAN,**

Butimanu, Dâmbovița, GEORGE GH. POPESCU, Glodeni, Dâmbovița, IZABELA POPA, Glodeni, Dâmbovița. Textele dv. nu sunt (încă) publicabile, dar demonstrează că aveți o anumită înzestrare pentru scris.

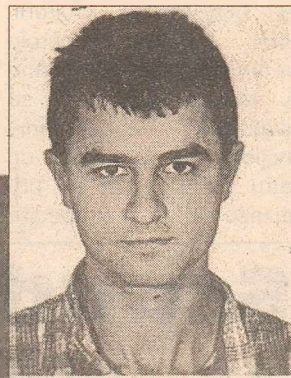
● **MARIN CONSTANTINESCU,**

București, ALBERT GYURIS, Bocșa II, Caraș-Severin, ALEXANDRU MAIER, Gherla, Cluj, MARIN F. DIȚOIU, Frăsinet, Călărași, GH. BOZU, Reșița, MARY B., Roșiori-de-Vede. Sunteți prizonierii unei concepții estetice rudimentare. Trebuie să vă cultivați înainte de a face noi încercări.

Ieșirea din anonim

Radu Ciucă

Radu Ciucă (născut la 10 aprilie 1970 la București) lucrează ca inginer la Institutul Național de Meteorologie și Hidrologie (compartimentul hidrologie), dar se pasionează și de literatură, teatru, film, muzică. Piesa de teatru pe care mi-a trimis-o - **Alfred și Violeta** - îl prezintă pe autor ca pe un avangardist întârziat, care preia unele procedee ale teatrului absurdului cu un entuziasm naiv. Totuși, având temperament de artist, el reușește să compună câteva secvențe antrenante. Reproduc, mai jos, o asemenea secvență și anume aceea în care personajele principale, Alfred și Violeta, comentează un articol dintr-un ziar. (Vă sfătuiesc, stimați corespondenți, să comparați această scenă cu celebra lectură în doi a ziarului **Vocea patriotului național** din **O noapte furtunoasă**.)

Opinii

Scriitorii noștri, cu angoasele, onirismul, textualismul și alegoriile abordate în exces, împing publicul cititor excedat spre taraba romanelor scrise de Sandra Brown și de alții ca ea, și-i păcat.

De aceea e foarte bine să vă orientați și spre povestirea "melodramatică". Mi-au plăcut **Casa de piatră** de I. Ticalo, și **Tu t'en rapelle encore?** de Liana Sabău, și **Dragoste și ură** de M. Barna și, și... În toate aceste povestiri regăsim ceva din noi, ceva obișnuit, omenesc, familiar, drag sau urât de noi.

Zorița-Burza, Deva

Fragmentul din romanul lui Daniel Bănulescu mi s-a părut extraordinar. Cred că este cel mai valoros text publicat la **Mașina de scris** de la origini până în prezent.

Felicia Moșneang, Someș Odorhei, Sălaj

Am fost împreună cu prietena mea, Mona, la premiera lui Mihuleac de la **Flacăra**. Impresionant, mai ales ultima parte (cu mâncăruri și băuturi alese). A făcut Mihuleac cinste? Am văzut-o și pe domnișoara (sau doamna?) Daniela Vlasie, cea cu **Biserica** (în caz că l-am reținut

corect numele). Din păcate n-am avut bani la mine, că aș fi cumpărat cartea.

Dumneavoastră, ce mai faceți? Venisem la **Flacăra** să vă "asasinez". Voiam să câștig Boris Marian. Dar când l-am văzut pe Mihuleac... E simpatic.

Nikita Axinte, București

Urmăresc de mult timp, domnule Ștefănescu, frumoasa dv. înverșunare de critic literar și om de cultură cu care ne aduceți în pagină creația valoroasă a unor necunoscuți. Mă bucur și eu de copilul-minune V. Lavric și, din partea mea, îl asigur că-l citesc cu același interes ca pe orice mare autor. Începe calm, banal - apoi (parcă te ghicește că vrei să renunți) povestirile sale capătă un halo magic, ceva demn de **Hanul lui Mânjoală** sau alte capodopere. Sper să-i spuneți și atunci când greșește...

Iolanda Pagu, București

Vă felicit pentru alegerea făcută în acordarea premiului. Și eu aș fi optat tot pentru domnul Cătălin Mihuleac (deși nu-l cunosc decât bucățile apărute în **Flacăra**). Îi doresc numai bine, iar pe plan literar - ca speranțele să-i devină certitudini.

Elena Albu, Brăila

Alfred și Violeta despre Marx

A.: E un articol aici despre un tip, Karl Marx. De Galina Serebreakova, o femeie.

V.: Cine mai e și Karl Marx ăsta?

A.: Un tip. A dus cu zăhărelu' o groază de barosani, printre care și pe băcan.

V.: Mare brânză.

A.: Stai să vezi. Omul scria o carte. Uite (citește din ziar): "Aproape toată luna, Karl Marx nu s-a putut duce la biblioteca de la Muzeul Britanic și, în general, nu a putut ieși din casă, deoarece își amanetase hainele și încălțăminte."

V.: Fratele lui Grenvil. Doi bărbați în faptu' vieții.

A.: Și-n afară de astea cinci din cele șase bărbi de rezervă pe care le ținea sub un dulap.

V.: Și ce-a făcut Karl Marx ăsta după ce-a văzut c-a rămas fără ghete?

A.: (citind): "Fiind legat de casă, fiindcă n-avea ce să îmbrace și cu ce să se încălze, Marx lucra fără întrerupere la lucrarea lui despre lovitura de stat din Franța."

V.: Și din când în când trăgea apa.

A. (buimac): Nu-nțeleg ce naiba

urmărea.

V.: Urmărea să se pună bine cu proprietăreasa. Zi mai departe.

A.: Imediat... "Marx, rămas fără haine și fără ghete din pricina sărăciei, silit să stea tot timpul în casă, termină de scris lucrarea «Opsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte»."

V.: Răscolitor. Mă răscolește.

A.: Am citit cartea asta.

V.: Nu mă-ndoiesc. Cum se termină comedia? Citește sfârșitul.

A.: Stai un pic să-l găsesc... "După îndelungata sa sihăstrie forțată, Marx, care-și scosese de la amanet redingota și ghetele, ieși pentru prima oară în stradă, dar niște canalii de câini îl atacară."

V.: Bine că l-au înhățat. Dumnezeu nu doarme.

A.: Aceleași bestii reacționare care-l atacaseră și-n 1848, și care urmăreau permanent prin Germania, peste tot unde se ducea.

V.L. Săracu' băiat.

A.: Continuarea în numărul viitor etc., etc.

V.: Bărbile și le-a recuperat?

A.: Nu scrie.

Marin Ifrim

Constelația porcilor

să ne spună stewardesa
cu buturii ei epid(h)ermafrodiți
dacă porcul nu zboară

câți nori a văzut ea
râmați într-o parte sau alta
de contingente paracopitate

să ne spună stewardesa
cum bagă Sf. Ilie ploaia
în pușculița în formă de porc

tu'i ionosfera mă-sii de boltă
nici pe ea nu mai ai loc de porci

Ascuțitoare cu râț

mica jucărie din mâna chinezului
purceaua de plastic
'ascuțitoarea cu râț lucios
roadă creioanele colorate
care vor desena cotețul

primarului
o hardughie cu 20 de camere

ascuțitoarea cu râț lucios
 silențioasă totuși ca răpănușul de
după urechi scârpinat la sângele
zecilor de creioane colorate

Porcul de mare

fără șorici fără copite
ca Afrodita din sperma mării
iese porcul din ape

Porcopoem

noi avem sarmale și mămăligi
noi avem specific nespecificat
la noi mistrețul se ascunde
în varza braconierului

noi avem un poet (nu eu sunt
acela) care a reabilitat porcul

Vremea cuțitelor lungi

e vremea cuțitelor lungi
la cimitirul porcilor
vine o mașină cu prelată
și pleacă una frigorifică

pentru măcelar e tot o petrecere
bea vodka amestecată cu sânge
nu-l interesează grupa sangvină
a rămătorilor
el o duce tot într-un Crăciun!

Etern motiv electoral

sub țâțele scroafei e coadă ca la
alimentara godinacii dau cu botul
în sfârcurile de cenușă direct în
vulcanul de lapte în manualul de
slănină ultracongelată direct în
vulcanul de lapte acest etern
motiv electoral sub țâțele scroafei

Vremea porcilor

vânzătorii de neam cârciumăresc
sunt la prășitul porumbului
chiar și primarul care se crede
vâr primar cu Dumnezeu și amant

al Legii fondului funciar sapă
și-n cimitir zilnic se sapă
aici vara cerul este mai erect

ca un cuțit în plus și puls
lângă o ultimă și lungă bătaie de
inimă
lângă o ultimă și lungă bătaie de
joc

Din punct de vedere termic

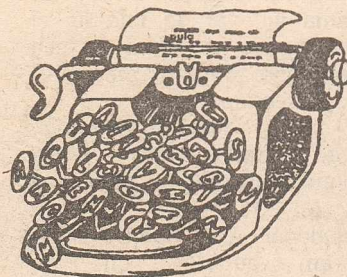
vremea mea rămâne predominant
frumoasă
în continuare și caldă maximele
de mâine între și între
în republica moldamină
amfetamină
de n-o da bruma vremea mea
rămâne
de la un capăt la altul al ei
vom fi ruși în coaste, neamul lui
escu

Porcoplanul

stimați cititori, eu n-am Pegas
poemul meu are viermi
precum merele de Căndești
asta se caută acum
mere și poeme fără chimicale
stimați cititori, în sfârșit
porcul zboară
e Pegasul meu: porcoplanul
fără polimeri, fără violență

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Știu că știți, dar țin să vă amintesc

■ La rubrica **Mașina de scris** se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, anonimi sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise citeț. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Cele mai valoroase texte se publică. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă la fiecare 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra**. Să nu credeți că indemnul meu este publicitate mascată. Gândiți-vă că revista reprezintă singura formă de comunicare între noi și că, dacă n-o găsiți, într-o săptămână, la chioșcuri sau pe tarabe, comunicarea se întrerupe.

Un nou reportaj de

Matei Bâtea

Grajd pentru români

Biserica Albă e un sat din Iugoslavia, la un kilometru de fâșia cu care se termină România. Piața, undeva la marginea lui. La intrare plătești o marcă, doi dinari sau o mie de lei. Cum îți convine. Pe un maidan plin de gropi și tufe sunt rulote cu băuturi, camioane și mașini mici.

La capătul terenului se află un fost grajd. Primăria locală l-a amenajat drept bazar. Aici vin bișnițari cu marfă de tot felul. În fostul grajd se intră pe o ușă șleampătă, trebuie închisă tot timpul, altfel se face curent. Poarta cealaltă e la mijloc, lângă WC, nesimțiii pot să vadă câte o femeie urînd. Înăuntru e răcoare, întunecos, becurile sunt chioare.

Mesele, din beton, seamănă cu niște capre de tăiat lemne și dispar după mijlocul grajdului. Acolo se termină și pavajul cu piatră plată. Dincolo de jumătatea grajdului, marfa e așezată direct pe jos. Români chircoți sau stând pe scaune de pescar. Servicii de masă, pahare, scule, pături, țigări, vodcă și rom, sucuri în cutii, farfurii la bucată, haine, aparate, cafea, gumă de mestecat, reviste sexy.

Milan e în uniformă militară sârbească. Câțiva comercianți l-au văzut și se grăbesc să-și ascundă țigările și băutura. Sunt neinițiați aici. Milan e cel mai de treabă. Zâmbește și strigă: „N-ascundeți nimic, eu nu confisc”.

Pe Dușița o cunosc. E de trei zile aici, își așteaptă angrosistul. Sunt unii care vin și cumpără aproape toată marfa. În general paharele sunt luate fără prea multă tocmeală. Pentru că atunci când se îmbată, lor le place să spargă.

Vasile e vânzător ambulant. Nu-i convine să lucreze cu acte. Aduce marfă din Turcia, cu autocarul. Are experiență în Ungaria, ca foarte mulți de aici. Dar de când ungurii nu-i mai lasă să vândă prin piețele lor, au venit aici.

Apare Nicola să-ncaseze taxa de piață, se plătește de trei ori pe zi. Clienții s-au rărit și vânzătorii au timp de flecărit cu sârbul. El a avut bar în mijlocul grajdului, dar Primăria l-a închis, „că nu sunt condiții sanitare”. Și vinde

un pont, la noapte e de serviciu Popov. Unii știu că acesta-i cel mai rău. Intră un țigan care are birt într-o baracă. Nu-l rabdă pe Nicola, au fost concurenți și dușmănia a rămas. Birtașul aduce fleici de carne grasă și bere, Miron spune că nici acasă nu mănâncă porcării. Țiganul e murdar pe mâini.

A venit noaptea și s-a făcut rece. Cei ce n-au vândut benzină dimineață, ca fraierii, o fac acum. Prețul e mai bun. Parcă dintr-o dată au apărut clienții. Olteanul din capăt a prins un angrosist și-i duce marfa la mașină. Ceilalți îl înjură că dă prea lesne. Ei cred că-i furată, lui nu-i pasă, aduce de la Suceava, cumpără de la ruși mai ieftin. Jița sârbul are două canistre mari de tot, cu pereți dubli. Își inghesuie în ascunzători țigările. Până la Belgrad are de uns 16 filtre și e mai bine ca „porcii să nu vadă chiar tot ce are”.

Dacă ești atent observi că între client și vânzător e stabilită o anume camaraderie. Oamenii își povestesc necazurile și-și aduc aminte de vremurile bune. Află că sârbul nu-l mai înghit pe Miloșevici, „asta-i, ne-a băgat în rahat-ul ăsta cu războiul”. Fiecare drăcuie și își face imediat cruce.

Unii au adormit ghemuiți în iesile din beton. O femeie face cafele și le vinde. E profesoară de matematică la Oravița. Se deschid câteva sticle cu rom, „ne mai și-ncălzim, atâta merităm”. Se povestesc istorii cu vameși hrăpăreți și amintiri din piața de la Balaton.

Se fac socoteli, nu s-a câștigat după cât au tras. Măcar de s-ar scoate taxa de 15.000 de lei. Sau să găsească de lucru, strungari, de mâine n-ar mai veni. Miroase a reumatism. O dată cu dimineața vin și câțiva tineri care încep să se dezbrace. Țigări pe corp, în ciorapi de damă, petrecuți ca niște brăuri până la sub-suoară. Din cutii de Ariel scot pachete de Marlboro. Mândri că au plătit doar 10 mărci vamă.

La graniță, soldatul îmi vede aparatul de fotografiat și-și cheamă superiorul. Acesta clipește ștrengărește și-mi scoate filmul. Sârbul spune că „asta nu bine să știe lumea”.

Am pierdut calificarea

■ Glasgow Rangers - Steaua București
1-1 (1-0)

Înainte de meciul de la Glasgow doar foarte puțini împătimiti mai sperau într-o calificare a echipei noastre campioane în primăvara europeană. Ne trebuiau două victorii din două partide, lucru destul de greu de obținut având în vedere atât valoarea incontestabilă a adversarilor, cât și (sau, poate, mai ales) slaba formă arătată până atunci de Steaua. Ei bine, miercurea trecută, Lăcătuș & company, fără să strălucească din cale-afară, au reușit cel mai bun joc al lor din această ediție a Ligii Campionilor obținând un egal care, în alte condiții, ne-ar fi fost extrem de folositor. Am jucat bine, dar nu ne-am calificat și o să trebuiască, probabil, să ne consolăm cu vorbele lui **Țiți Dumitriu** care a declarat în interviul luat imediat după meci de TVR că, dacă jucăm și până acum tot așa, am fi avut șase rezultate foarte bune.

Slabă consolare să știi că ai o echipă capabilă și să nu știi ce să faci cu ea!

Meciul în sine a fost spectaculos, alert, atât Steaua cât și Rangers încercând, pe cât s-a putut, să câștige, aceasta fiind singura variantă care mai putea să le mențină în cursa pentru calificare. Ar fi păcat să scriem iarăși despre deficiențele în atac ale campionilor României (unde **Jean Vlădoiu** a făcut iarăși unul dintre meciurile lui „mari”), despre gafele în apărare (pe unde ar cam bate vântul dacă nu ar fi **Doboș și Prodan**), despre tactica unui meci pe care puteam la un moment dat chiar să-l câștigăm, dacă nu ne era frică... Putem analiza fiecare roțiță a acestui angrenaj și se poate vedea unde s-a greșit și unde s-au făcut lucruri bune. Să sperăm că vom mai apuca timpul când echipele noastre nu se vor mai speria de numele

sonore ale adversarilor lor. Și să sperăm că va veni o dată și timpul în care aceste competiții de fotbal se vor desfășura cinstit, deoarece e greu de crezut că după ce bate în serie pe cine nimerește, **Juventus Torino** e înfrântă pe teren propriu de o echipă ce nu a arătat în nici un meci că ar juca fotbal cu adevărat: **Borussia Dortmund**, care scapă în acest fel de orice grijă privind calificarea.

Să-i felicităm pe toți componenții lotului stelat, dar în special pe **Stelea, Doboș, Ad. Ilie, Lăcătuș și Militaru** care au făcut într-adevăr un meci mare. Și să sperăm că această echipă, care de doi ani se bate în Champions League, va avea, cât de curând, și bucuria unei calificări.

ALEXANDRU ARION ■

Punte peste ani

De la Regele Ferdinand I la... două regine ale atletismului

Într-o superbă zi de toamnă (17 noiembrie), Stadionul Tineretului a cunoscut din nou momente de mare animație. Ca o fericită coincidență, cu 80 de ani în urmă (2 noiembrie 1915), președintele de onoare al Federațiilor Sportive din acea vreme, Regele Ferdinand I, a tăiat panglica de inaugurare a acestui leagăn al atletismului românesc și bucureștean, situat într-o oază de verdeață. Grație

Cele „două regine” - Iolanda și Lia - tăind panglica inaugurală

eforturilor depuse de Fundația Atletismului Românesc, al cărei suflet și președinte executiv este Iolanda Balaș, în răstimpul a numai 18 luni zestrea atletismului nostru s-a îmbogățit cu 5 piste sintetice de nivel internațional situate la Cluj, Polana Brașov, Stadionul Național și Sala circulară de la Complexul Național (ambele din Capitală), iar ultima, acum, la Șosea. Astfel, în frunte cu Iolanda Balaș, Lia Manoliu, Doina Melinte, Fița Lovin, Alexandru Mironov, Nicolae Mărășescu și Carol Corbu, reprezentanți ai celor peste 400 de sponsori, numeroși alți invitați, gazetari și operatori TV sau fotoreporteri au parcurs cu emoție primul tur pe noua pistă de polyan. După cum sublinia președinta F.R.A., „nu este un obiectiv pentru anul 1996, ci pentru 2010, ultimul an de garanție al stadionului. Poate acesta va înlocui minunatul Stadion Republicii care a fost distrus”. Desigur, așternerea pistei sintetice nu reprezintă decât o primă etapă, în continuare fiind necesare dotarea cu materiale sportive (prăjini și garduri), montarea unei table electronice și reamenajarea tribunei cu scaune din plastic. Festivitatea a constituit totodată un prilej de bilanț al anului în curs, care situează F.R.A. pe locul secund, după F.R. de Gimnastică, în privința medalieiilor cucerite, și, de asemenea, o trecere în revistă a principalelor competiții internaționale ale anului 1996, dintre care se detașează Jocurile Olimpice de la Atlanta.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Ca un bilet de tramvai

Pe sărăcia asta a sportului, mult ne-am mai bucurat noi,ăștia, care, la urma-urmei, trăim tot din domeniu, ziaristii sportivi, tare ne-am mai bucurat, zic, când am aflat că una din bazele sportului, Hotelul „Sport” (ierțați repetiția, dar asta e) a revenit prin Hotărâre de Guvern (nu de asociație de locatari)

HERCULE LE CHAT

celor care de drept îl aveau, cu acte în regulă. Mai ales că, prin eforturi proprii, s-a făcut acolo o mândrețe de stadion, bașca alte acareturi, care să ajute (practic fără bani, că bugetul e vai de mama lui, vai de tata lui și alte moașe pe care le știți prea bine, pardon, prea rău) pregătirea sportivilor.

Așadar, ditamai guvernul, toată floarea cea vestită adunată în păr a decis că hotelul respectiv e bun adjudecat de sport. D-aia ne-am bucurat, că, ne gândeam, hotărâsc ceva domnii miniștri, e lucru sfânt, se trece la executare întocmai și la timp. Aș, ți-ai găsit.

Băieții care vor să pună mâna pe tot, ajutați de băieții care se mai hrănesc dintr-o șpagă, o participațiune, o atenție, o licență de import-export și altele asemenea au ascuns, stimăți compatrioți, amintita hârtiuță numită Hotărâre de Guvern, înghețând, că tot a venit iarna, toată procedura. Mai simplu, textul n-a ajuns la Monitorul Oficial, unde trebuia să fie publicat, pentru că abia după publicare devenea lege în toată puterea cuvântului.

Nu știu dacă v-ați prins, dar în astă țară veselă e de ajuns să-l interceptezi pe curierul din Piața Victoriei

când se îndreaptă el conștiincios spre Monitorul Oficial, să-l rogi prietenește să-ți dea ție foaia aia și gata, tot ce discută de zor mai marii administrativi ai țărișoarei devine hârtie igienică, pardon de expresie. Între timp (citiți și dumneavoastră ziarele, ce Dumnezeu) se purcede cu elan la privatizarea stabilimentelor care, neavând lege, sunt libere. După ce totul s-a adjudecat, femeia de serviciu va găsi, nu ne îndoim, H.G., măcar o copie, acolo, căzută după o comodă. „Târziu, Maricico, s-a votată, hotelul e al lui...” Chiar, vă vom spune la timpul „T” cine s-a lipit. Și, poate, cine s-a lipit la lipeală. Că noi ne lipim de pământ, sireacii...

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă“:

Fenomenul Becker

Steaua lui Becker a strălucit în ultimii zece ani, dar azi, și mai ales după Turneul Campionilor, am impresia că avem de-a face cu o planetă ce dispune de o forță de atracție uluitoare indiferent dacă celebra vedetă va mai juca sau nu în viitor. Din punct de vedere economic, și aici veți vedea rolul beckerian, firmele cu care a cooperat el, prin mijlocirea lui Țiriac, au înregistrat mari profituri, ajungându-se până la bursă. Puma, de exemplu, a vândut primele acțiuni acum 10 ani cu 300 DM, ajungând în scurt timp la 1.500 DM. Apoi, să nu oitem faptul că echipamentul sau alte accesorii folosite de Boris au intrat rapid în folosința amatorilor de tenis din Germania, peste 5 milioane, operațiune, fără discuție, ce a dublat sau triplat cifra de afaceri a celor de la Lotto sau alte companii producătoare de material sportiv. Dar cea mai directă forță a comercializării au trăit-o managerii reclamei, săptămăna

trecută, când SAT 1, canalul de TV care a transmis în exclusivitate Mastersul, au primit comenzi prin telefoanele indicate pe micile ecrane în pauzele respective, ce anunțau „spoturile” publicitare pentru telefoane celulare, aparate și spumă de ras, automatele sau alte produse necesare uzului zilnic sau de lux.

Așadar, Becker a devenit portdrapelul industriei, și sigur că cei ce lucrează în sponsoring pun de la

început întrebarea și condiția unei transmisii sau semnări de contract, în felul următor: joacă Becker? Dacă da, contractul se încheie imediat, dacă nu, există rețineri, căci lumea are nevoie numai de oameni-top atunci când se prezintă un eveniment din tenis. Aceeași problemă o ridică și Cupa Davis în Germania, iar dacă vă voi aminti scandalul de anul trecut când federația nu a dorit nominalizarea vedetei foarte capricioase de altfel, a intervenit agenția care vinde drepturile de TV,

Celebrul campion german și-a adjudecat pentru a treia oară Mastersul sportului alb în frumoasa arenă din Frankfurt pe Main, și cu aceasta a scris o nouă pagină în istoria tenisului mondial. Ca sportiv, a câștigat 44 de turnee în proba de simplu, din care 4 sunt marcate de Wimbledon și Openul australian de la Melbourne, o carte de vizită de invidiat, mai ales pe fondul impactului succeselor sale în societatea germană. Boris este jucătorul cu cea mai mare priză la public și la sponsori, motiv pentru care nimeni și nimic nu se mai poate organiza fără prezența fostului elev al lui Ion Țiriac.

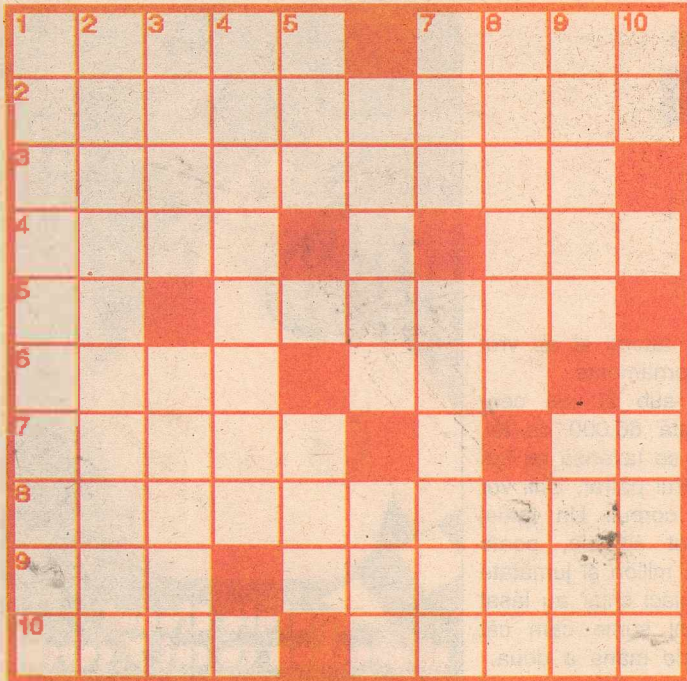
impunând forului de specialitate introducerea lui Boris în formație, chiar dacă întâlnirea nu era prea atractivă în compania Croației. Dincolo de victorie, 5-0 pentru Becker și Stich în fața lui Ivanisevici, managerii au înregistrat o cifră ridicată de aparate conectate la evenimentul din Karlsruhe, peste 5 milioane, sigur un obiectiv propus și realizat sub aspectul publicității.

Dar impactul trebuie analizat și

din punct de vedere al imaginii tenisului, și mai ales azi după ce și Steffi Graf a devenit pentru a patra oară campioana campioanelor la New York, performanță cu care copiii și tinerii par mai motivați oricând pentru a se îndrepta către arenele și magazinele cu articole de tenis. Deci, există o simbioză între performanță - sponsorizare și sport de masă, fără de care nu am fi ajuns la un număr atât de ridicat de practicanți sau, ceea ce mi se pare mai important și interesant, la sumele formidabile alocate pentru jocul ca atare. Nu

întâmplător, echipele din Bundesliga la tenis și-au transferat vedete din primele 50 de locuri ale clasamentului ATP, prețurile de cumpărare ajungând, ca și salariile de altfel, apropiate celor din fotbal. Orașe ca München, Stuttgart, Mannheim, Hanovra ș.a. acordă între 100.000 și 400.000 DM primilor jucători din echipă, bugetul fiind calculat la circa un milion de mărci. Fabulos.

Așa că nu trebuie să ne mirăm de creșterea calitativă sau cantitativă a tenisului german, considerat azi nr. 1 în lume, deci peste americani, ce au pierdut hegemonia, mă ales că nu întâmplător seria celor 9 mari turnee dispune de „stații” la Essen, Stuttgart sau în viitor Hanovra, unde compatriotul nostru Ion Țiriac va organiza Mastersul 1996 al bărbatilor.

A
P
A
R
E
N
T
E

ORIZONTAL: 1) Poftă mare - Indicator de oprire. **2)** Aflați pe primul loc. **3)** Stare de sfârșeală. **4)** Floarea ochilor - Rămasă fără replică. **5)** Margini de crom! - Determină o stare. **6)** Gol prin zid - Țărâte agricole. **7)** Luați peste picior la țară - 2,3 pahare! **8)** Trecere la index. **9)** A scoate capul - Nu-i întru totul deschis. **10)** Trecutul apropiat - A intra în apărare.

VERTICAL: 1) Aflate în desert.

2) Mare prostie... 3) A-și da
toată osteneala - Zis unui
cinic. 4) Firicel de bumbăcel.
5) Împreună cu tacul - Cil
încurcat! 6) A zice fără rost -
Timp de studiu. 7) Valoros la
joc - Alimentat cu sânge. 8)
Forme de culoare - Bază mari-
timă. 9) Câmpuri de luptă -
Stă drept în vie. 10) Cutiei -
Strânge bani după voie.

Dictionary: ILC.

Dan POPA

Stimate cititori!

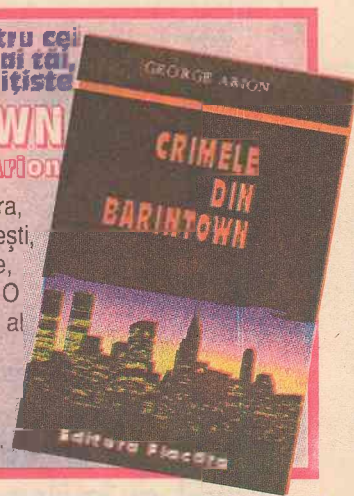
Un cadou pentru tine și pentru cei dragi ai tăi, volumul de povestiri polițiste

CRIMELE DIN BARINTOWN

de George Arion

Trimite 3000 lei prin mandat poștal la Editura Flacăra, pe numele Gabriel Bumb, Piața Presei Libere nr. 1, București, sector 1, Oficiul Poștal 33, specificând cu exactitate numele, prenumele și adresa și vei primi această carte prin poștă. O vei obține și cu un autograf din partea autorului, semnat al romanelor de succes **ATAC ÎN BIBLIOTECĂ, PROFESIONISTUL, TRUCAJ, PE CE PICIOR DANSĂȚI ?** - socotit de critica literară un "Raymond Chandler al României".

Taxele de expediere sunt suportate de către editură.

CALCULE ARITMETICE

	:		+		=	9	
×		×		+			
	×	4	-		=	7	
-		:		-			
	+	:			=	2	
=	2		=	1		=	7

	-		+		=	4	
-		+		+			
	×	5	-		=	7	
+		:		:			
	:		+		=	7	
=	1		=	8		=	2

Numai una dintre fotografii
corespunde cu originalul.

Smith nu se simte bine. Medicul îl consultă și îi spune soției că bărbatul ei este foarte grav bolnav.

- Oh, sărmanul meu soț!
Ce-am să mă fac eu fără
el?

- Dar, draga mea, încă

n-am murit, zice soțul, abia
soptit.

- Tu să nu te bagi în vorbă!
Medicul știe mai bine decât
tine...

- Am auzit că ți-ai învățat
soția să joace cărți.

- Da, și mă bucur mult pentru acest lucru. Aseară am reușit să-mi recâștig jumătate din salariu...

Un boxer vine la judecător să-și reclame nevasta că i-ar fi dat cu fierul de călcat în cap. Judecătorul se uită cu atenție, pune mâna pe capul reclamantului, dar nu găsește nici un semn.

- Nu, nu acolo trebuie să vă uitați, îl lămurește boxerul, ci la fierul de călcat...

CALIGRAFIE

Integramă de Mihai ZGUBEA

[illegible]

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Tatuajul, o modă pe pielea ta

Redactorii revistei noastre au obiceiul să mai treacă din când în când pe la Lăptăria lui Enache. De curând, au întâlnit acolo o pereche de prieteni pe care nu o mai văzuseră de mult. Laura și Alex, așa îi cheamă pe cei doi, tocmai beau o votcă de fericire că se tatuaseră. Așa, ca între intimi, ne-au arătat ce tribale celtice frumoase și care țin toată viața le-au răsărit pe umeri și pe spate. Voioși, ne-au tapat de bani pentru încă o votcă, fiindcă tribalele - niște cercuri cu dungi înăuntru - îi costaseră 120.000 de lei. În schimbul paharelor cu votcă ne-au dat adresa la care ne putem împodobi corpul.

Americanul din Metalurgiei

Mergem la o adresă complicată: Bulevardul Metalurgiei, bloc OD2, scara 3, apartamentul 89. Sunăm și zicem că suntem de la Flacăra. Mai întâi, o tanti bătrână și dură ne măsoară din cap până-n picioare. Apoi, apare un ins înalt și blond, cu un pager atârnat la brâu. Blondul se recomandă Anthony Kaporalis, proprietar al salonului de tatuaje. Ne roagă să-i spunem, simplu, Toni și ne poartă în sufragerie, unde doi inși

tocmai erau tatuați cu niște instrumente care făceau zgomotul unor freze de dentist.

Toni este român de origine greacă, a stat 23 de ani în SUA și în 1992 s-a repatriat. Vreme de doi ani s-a tot gândit ce afacere rentabilă ar putea începe cu banii pe care îi strânsese. În SUA avusese un prieten cu un salon de tatuaje, care îi pictase gambe. Când se plimba prin București în pantaloni scurți, lumea se uita ciudat la el, iar babele își făceau cruci. S-a gândit că mulți tineri ar vrea să atragă atenția asupra lor și că n-ar fi

văzuseră filme cu tatuați și au vrut și ei tot felul de ornamente.

Un tatuaj mic, sub 20 de centimetri pătrați, costă 60.000 de lei. Tot ce este peste se taxează cu trei mii de lei centimetrul pătrat. Unii vor să-și tatueze tot corpul. Un tatuaj mai mare, pe tot spatele, poate ajunge până la un milion și jumătate de lei. Câțiva maniaci chiar au lăsat la salonul lui Toni sume cam cât pentru o mașină de mână a doua.

Cât timp stăm de vorbă, zgomotul aparatului electric de tatuat ne zgârie creierul. Toni vorbește cu accent

american, ne e greu să-l înțelegem. Din când în când o dată chiar pe englezește. La un moment dat și el și un prieten al său acceptă să-și pozeze tatuajele pentru Flacăra. Sunt foarte fericiți când le spunem că revista apare în policromie, pentru că tatuajele lor sunt colorate. Ne uităm mai bine la Toni și ne dăm

Șarpele din zona sensibilă a Elenei

rău să le îndeplinească dorința.

În România se fac în general tatuaje manuale, cu tuș obișnuit, care sunt bătute cu un instrument fabricat din talpă de pantof. Cei care se tatuează o fac de regulă la pușcărie sau în armată. Toni a avut noroc. I-a venit ideea să deschidă un salon de "tatuaje profesionale", tocmai când în Occident era pe cale să înceapă o adevărată modă a tatuajelor și a cerceilor implantați în cele mai ciudate părți ale corpului. Șapte luni a ținut până când a făcut rost de aprobări, pentru că firma lui

seama că toate nivelurile corpului lui sunt tatuate. La el este cam ca la ziarul interbelic Curentul: tatuajul și etajul. Atât el, cât și amicul său, pozează în diverse poziții artistice, ca să-și pună în valoare mai bine lei, tigrii, caracatițele și scorpionii desenați pe tot corpul lor.

Femeia cu șerpi între picioare

Claudiu Cioboată lucrează din vara lui '94 la salonul lui Toni. E un ins simpatic, cu cercei în ambele urechi. Cât timp Toni vorbește la telefon în englezește, intrăm în vorbă cu angajatul lui. Îl întrebăm dacă vin să se tatueze și femei. Ne spune că aici vin la fel de multe femei ca bărbații, ba chiar sunt mai curajoase. Femeile cer, de obicei, să li se planteze și cercei în nas, pe ombilic sau în colțul gurii. Până acum, au fost doar câțiva bărbați care au cerut să li se tatueze penisul, dar până la urmă au renunțat la idee. În schimb, tot felul de dame, care doresc să stârneasă tot felul de pasiuni năprasnice, au acceptat să suporte ciupiturile aparatului electric de tatuat pentru a-și vedea sânii, zona vaginului sau fesele pline cu

Spatele Elenei și urechea cu cei 7 cercei

șerpi, steluțe de mare sau simboluri erotice. Îi cerem lui Claudiu să ne arate o astfel de femeie. Ne-o aduce dintr-o altă cameră pe Elena, care își arată mai întâi spatele și apoi desfăce docilă picioarele pentru a ne arăta un șarpe mic. Elena e o fată blondă, cu o mutră cuminte și, așa tatuată, pare dintr-un tablou suprarealist. Fotoreporterul nostru, Petre Cojocariu, se înroșește și cascadează ochii cât cepele. Elena ne mai arată și urechea stângă, în al cărei lob are șapte găuri.

De regulă, poartă șapte cercei din argint. Fata se îmbracă, spune că nu are importanță dacă-i acoperim sau nu fața în fotografia ce apare în revistă. Cât a vorbit cu noi, Claudiu a lucrat tatuajul colorat al unui client. Își termină treaba și îi spune clientului să nu se spele opt zile și garantează că tatuajul nu se va decolora 15 ani. Proaspătul tatuat se ridică, ia înspre ușă, spunem și noi că vrem să plecăm.

Îleșim printre blocurile banale de pe Bulevardul Metalurgiei.

Toni și Claudiu își arată mândri picioarele

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Angajații lui Toni la lucru

Tatuajul și etajul

În doi ani a avut peste o mie de clienți. Aceștia au fost de toate soiurile, de la puști care vor să facă pe nebunii, până la oameni respectabili. Toți

Ultima oră:

Ce-i mai rece decât apa rece?
Apa caldă, fraților !